EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı **Sayı: 222, Nisan 2001**

Geleceği kucaklamak için...

Ekonomik iflası siyasal iflas tamamlıyor

Kısa süreli ve soluksuz bir patlama olarak bugün geride kalmış olsa da, geleneksel küçük-burjuva katmanların kriz sonrasında sergiledikleri öfke ve hareketlilik üzerinde durulmalıdır. Kitle hoşnutsuzluğunun kapsam ve genişlik olarak ulaştığı yeni düzeyin dikkate değer bir göstergesi sayılmalıdır bu katmanların bile sokağa dökülebilmesi. Esnaflar ve kent zanaatkârları, büyük bir bölümüyle, küçük-burjuvazinin geleneksel kesimini ve en tutucu katmanlarını oluşturmaktadır. Bu katmanlar, Türkiye'nin '60'lı ve '70'li yıllarda yaşadığı iki büyük toplumsal hareketlenme ve devrimci yükseliş içinde yer almak bir yana, genellikle karşı-devrimin dayanağı olmuşlardır. Son kriz öncesi döneme kadar da bu kesimler, geleneksel olarak gerici, şeriatçı ve faşist partilerin kitle tabanı durumundaydılar. Bugün, kapitalist krizin ağır yıkıcı etkileri karşısında, bu kesimlerin bile öfke ve hoşnutsuzluklarını artık eyleme dökme noktasına varmaları, düzenin kitle tabanında ciddi bir aşınmanın da bir göstergesidir.

Krizin kendisi Türkiye'nin kapitalist ekonomisinin iflasını belgelemişti. İşçi sınıfı ile kent ve kır yoksullarından öteye, bugün geleneksel küçük-burjuva katmanların bile öfke ve tepkilerini sokağa taşırarak hükümet ve düzen partilerinden umut kestiklerini açığa vurmaları, sistemin siyasal iflasına da bir gösterge sayılmalıdır. Bir süredir kamuoyu yoklamaları aynı ortak sonuca işaret etmekte, kitlelerin parlamentoya ve tüm düzen partilerine olan güvenlerini neredeyse tümden yitirdiklerini belgelemektedir. Sözkonusu anketler, bugün yapılacak bir seçimde, parlamentoda temsil edilen partilerden hiçbirinin yüzde onluk barajı aşamayacağını ortaya koyuyor. Aynı şey parlamento dışında bulunan CHP türünden gerici düzen partileri için de geçerlidir. Siyaset sahnesini yeniden düzenleme oyununun bir parçası olarak da kullanılan bu anketlerin sonuçlarından öteye, bu olgu zaten herkesçe bilinen bir gerçektir.

Kriz, iktidar ya da muhalefet, tüm düzen partilerini bir kez daha ortak paydada eşitlemiştir. Yanlızca krize karşı tutum yönünden değil, fakat daha da önemli olarak, kitlelerin gözünde de. Muhalefette bulunan burjuva düzen partilerinin kitleler nezdinde artık inandırıcılığını yitirmiş demagojik bazı söylemleri sayılmazsa, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin ortak çıkarlarına dayalı saldırı ve sosyal yıkım programlarına gerçekte hiçbirinin bir itirazı yoktur. Hepsi son onyıllık süreçte birbirini izleyen hükümetlerde yer almışlar ve hepsi de özü ve esası aynı olan programları hayata geçirmişlerdir. Hiçbirinin ötekinden farkı yoktur, tümü de emperyalist merkezlerde kararlaştırılan ve uygulanmak üzere önlerine konulan aynı emek ve halk düşmanı programın temsicileri ve uygulayıcılarıdır. Ve emekçiler, bunun böyle olduğunu, kendi özdeneyimleriyle artık iyi-kötü bilmektedirler.

Siyasal iflasın yarattığı boşluk

Parlamentonun ve düzen partilerinin siyasal iflası, siyasal bir boşluk demektir. Emperyalist akıl hocalarının doğrudan yönlendirmesi altında işbirlikçi burjuvazi bu boşluğu

resmi siyaset alanını ve sınıfını kategorik olarak suçlama yoluyla dengelemeye, çeşitli biçimleriyle (bir "teknokratlar" ya da "milli mutabakat" hükümeti) bir ara rejimin zeminini düzlemeye çalışmaktadır. Bu burjuvazi cephesinden siyasal iflasa ve onun yarattığı siyasal boşluğa karşı adım adım geliştirilen güncel alternatiftir. Orta vade içinse Derviş türü adamlardan "yeni bir Özal" çıkarma hevesleri dışarı vurulmaktadır ki, bunun herhangi bir gerçekleşme şansı yoktur. Derviş emperyalizmin adamı olarak emperyalist finans çevreleri adına uygulayacağı acımasız sosyal yıkım programının altında kalacak, çok geçmeden de sahneyi terkedecektir. Dolayısıyla, burjuvazinin güncel durumu kurtarmak dışında, daha uzun vadeli bir siyasal alternatifi hiç değilse halihazırda yoktur.

Bunun tam karşısındaki güncel devrimci çıkış yolu ise, düzenin siyasal planlarından umudunu kesen emekçi yığınların düzen karşıtı bir politik mücadele alanına çekilebilmesidir. Düzen kurumlarının siyasal iflası, düzen solunun her türlü inandırıcılığını yitirmesi, 28 Şubat'taki aldatıcı çıkışıyla toplumsal muhalefeti yıllardır önemli ölçüde bloke etmeyi başaran "ordu partisi"nin sosyal yıkım saldırısına karşı tek laf etmek bir yana bunun bizzat bekçiliğini yapması ve Amerikalı Derviş programına tam destek vermesi vb., tüm bunlar, işçi sınıfını ve emekçileri düzen karşıtı bir politik mücadele zeminine çekmek için birbirini tamamlayan avantajlar durumundadır.

Düzen solu ve sosyal-reformizm

Düzen solunun her türlü inandırıcılığını yitirmesi olgusu burada özellikle önemlidir. İki yılı aşkın bir süredir parlamento dışı olan CHP şahsında bu özellikle açıktır. Bu parti parlamentoda temsil edilen partiler karşısında, arayış içindeki yığınlara en ufak bir umut aşılayamamaktadır. Bunu olanaklı kılacak en ufak bir çaba da göstermemekte, gösteremektedir. Onun tüm çabası burjuvaziye ve emperyalizme tam güven vermeye yöneliktir. Kitleler üzerinde sahte umutlar yayarak da olsa bir etkinlik kuramadığı sürece, emperyalizm ve burjuvazi için de fazla bir şey ifade edemeyeceğini göremeyecek kadar da bir siyasal körlük içindedir. Zaten bu ara bir iç çözülmeye uğraması ve giderek itibarsızlaşması sözkonusudur.

CHP'den özellikle SHP kökenlilerin toplu istifası, "yeni oluşum" adı altında sahte bir sol alternatif hazırlamaya yönelik yeni bir girişim olarak göze çarpmaktadır şu günlerde. Yamalı bir bohçayı andıran ve bu zaafı İtalyan solundan alınmış "zeytin dalı" türünden projelerle estetize etmeye çalışan bu sözde yeni oluşumun da gerçekte bir şansı yoktur. Zira yeni bir programları ya da kitlelere güven ve inandırıcılık aşılayacak bir söylemleri yoktur. CHP'den kopmaları politika ayrılığından çok parti içi kısır çekişmelerin ve Baykal'ın tasfiye hareketlerinin bir sonucudur. İtirazları CHP'nin mevcut çizgisine değil, fakat Baykalcı yönetimin küçük hesaplara dayalı tasfiye hareketinedir. '90'ların başında DYP-SHP'nin oluşturduğu kirli savaş hükümetlerinde yeralmış siyasetçilerin önderliğinde bir hareket olması ve tüm umudunu Erdal İnönü türünden içi boş bir şahsiyete bağlaması bile, bu sözde yeni oluşumun konumunu yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır.

Sosyal-reformist solun durumu da farklı değildir. Tümüyle devlete ve onun beyni ve belkemiği olarak orduya angaje olmuş Perinçekçi partiyi peşinen bir yana koyuyoruz. Nasıl ki CHP'nin tüm çabası emperyalizme ve burjuvaziye güven vermekse, Perinçekçi partinin tüm çabası da orduya güven vermekten ibarettir. Bu güveni verebilmek için ordu merkezli her türlü baskı ve terör politikaları desteklenmekte, devrimci katliamına alkış tutulmakta, Kürt halkının temel hakları inkar edilmekte, militarizmin ve gerici bir milliyetçiliğin bayraktarlığı yapılmaktadır.

ÖDP bir parti olmaktan çok şekilsiz ve iradesiz bir siyasal platformdur ve gelinen yerde iç dağılmayla yüzyüzedir. Halihazırda partinin yönetimini tutanlar kendi partileri adına bir şeyler yapmaktan çok düzen solunun yeni oluşumları içinde kendilerine bir yer kapmaya bakmaktadırlar. EMEP ise krizin kışkırttığı alternatif program tartışmaları ve girişimleri ortamında kendi adına ortaya bir program

ortaya koyamayacak kadar bağımsız bir siyasal konumdan ve kimlikten yoksun bir partidir. Krizin işçileri ve emekçileri düzen partilerinden olduğu kadar sendika bürokrasisinden de kopardığı bir sırada kalkıp sendika bürokrasisinin sahte alternatif programlarına en hararetli desteği vermesi, bu partinin siyasal iflasının yeni bir kanıtı olmuştur.

Sendika bürokrasisinin sahte alternatifi

İMF-TÜSİAD'ın 14 ay boyunca kesintisiz uygulanan sosyal yıkım programının sessiz ve hareketsiz kalmaktan öteye üstü kapalı bizzat destekleyen sendika bürokrasisi, krizin ardından bir alternatif program iddiasıyla sahneye çıktı. Bu çıkış, krizin belgelediği siyasal iflas karşısında ve öfkesi burnunda kitleleri bir süre oyalamak için adeta bir zorunluluk olarak yaşandı. Hain bürokratlar böylece güya düzen partilerinden umudunu kesmiş ve yeni arayışlara yönelmiş kitlelere bir çıkış yolu sunmak iddiasındaydılar.

Ama ortaya koydukları sahte alternatif programın ve ilan ettikleri eylem planının arkasında birkaç hafta bile duramadılar. 14 Nisan eylemini ortada bıraktılar ve Mart sonunda ilan ettikleri programı daha Nisan ortasında unutulmaya terk ettiler. Krizin ve sosyal yıkımın gerçek sorumlularını bile tanımlamaktan aciz olan ve halihazırda burjuvazinin yaptığı gibi geçmiş hükümetleri suçlamaktan ileriye gidemeyen bu sahte alternatif program artık EP'in olmaktan çok EMEP'in fiili programıdır ve ondan başka da sahipleneni bulunmamaktadır.

Sendika bürokrasisinin işçiler ve kamu emekçileri üzerindeki etki ve denetimlerini bir parça koruyabilmelerinin gelinen yerde olmazsa olmaz koşulu, kitlelerin fiili mücadelesine sahip çıkması, bunun önünü açmasıdır. Bu ise olacak şey değildir. Yaptığı sahte çıkışların iki hafta içinde çökmesi de bunu kanıtlamaktadır. Eğer Emek Platformu bileşenleri 14 Nisan eylemine birazcık bir samimiyetle sahip çıkabilselerdi, bu sayede ortaya koydukları sahte alternatife de kitleler nezdinde az biraz bir inandırıcılık kazandırmak olanağı bulabilirlerdi. Zira gelinen yerde kitleler eylemli çabalarla desteklenmeyen ve kanıtlanmayan hiçbir sahte umuda ya da alternatife güven duymamaktadırlar. Ama satılmış sendika bürokratları bu kadarını bile yapamadılar, yapamazlardı da. Gerek kendi gerici burjuva konumları, gerekse burjuvaziye hizmet olan değişmez misyonları, onların bunu yapabilmesinin önünde aşılmaz bir engeldir.

Nesnel imkanlar, öznel zayıflıklar

Güncel siyasal tablo genel çizgileriyle budur. Düzen partilerinden öteye düzenin sendikal ya da sol siyasal sübapları da, krizin yığınlarda yarattığı hoşnutsuzluk ve arayışlar karşısında çözüm alternatifi olmak bir yana, aldatıcı birer geçici alternatifler bile olamamaktadırlar. Kuşkusuz bu sahnenin artık ve yalnızca devrimci çıkış ve çözüm alternatifine kalması demek değildir. Bunu böyle sanmak çocukça ve budalaca bir görüş ve avuntu olur. Nesnel açıdan durum bu olmakla birlikte, öznel açıdan halihazırda devrimci çıkış alternatifi kitlelerin geniş kesimleri açısından herhangi bir şey ifade etmek bir yana farkedilememektedir bile. Düzen alternatiflerinin tükendiği ve ortada güven veren devrimci bir alternatifin de bulunmadığı koşullarda, yığınları bekleyen akibet, çaresizlik içerisinde edilgenleşmekten, umutsuzluk içerisinde tükenmekten ve çürümekten başka bir şey olamaz. Ta ki toplumsal birikim kendiliğinden patlamalar halinde kendine bir yol açmaya çalışana kadar. Türkiye'de emekçiler halihazırda bu tür bir patlamadan uzaktırlar ve daha çok bir çaresizlik duygusu içindedirler.

Devrimci çözümü ve çıkış yolunu temsil eden güçler, bugün kitlelerin karşısına bir umut ve dolayısıyla bir çıkış alternatifi olarak çıkabilmek konum ve yeteneğine sahip olmak bir yana, düzen kuvvetlerinin çok yönlü tasfiye saldırıları karşısında ayakta kalmaya çalışmaktadırlar. Bu, krizin yarattığı açmazlar ve riskler karşısında, burjuvazinin devrimci güçleri çok bilinçli bir biçimde mahkum ettiği bir açmazdır. Devrimci güçlerin sürekli savunmada ve bir ayakta kalma savaşıyla yüzyüze bırakılması, burjuvazinin devrimci akımın kitleler

nezdinde güç kazanmasını engelleme stratejisinin bir gereğidir. Geçerken belirtelim ki, hücre saldırısı ve bu saldırıyı başarıya ulaştırmak için sergilenen akıl almaz gibi görünen acımasızlıklar, tam da bu stratejinin bir parçasıdır.

Burjuvazi, düzen içi alternatiflere olan inançları kırılmış emekçi yığınların devrimci bir çıkış yoluna yönelmelerinin önünü peşinen kesebilmek için, ülkenin mevcut devrimci birikimine karşı acımasız bir kirli yoketme savaşı yürütmektedir. '90'ların artasında, tam da "cumhuriyetin en ağır krizi" olarak nitelenen bir krizin ardından yenilenin "Siyaset Belgesi"nin, devrimci alternatifin tümden tasfiyesini ve ehlileşmiş icazetçi bir sol yaratma projesini temel bir stratejik politika olarak saptamış bulunması bu açıdan hiç de rastlantı değildir.

Bu durumda bu stratejiyi boşa çıkarmanın yolu, yalnızca devrimci konum ve kimliği koruyarak ayakta kalmayı başarmak değil, yanısıra etkin bir biçimde kitlelere yönelecek ve mücadele içerisinde onlarla birleşmeyi başarabilecek bir örgütlenme yapısı ve politik çalışma tarzına ulaşmayı başarabilmektir.

Sabırlı gündelik çalışma

Partimiz dönemsel görev ve sorumluluklarını bunun ışığında ele almak ve kavramak durumundadır. Her halükarda ayakta kalacağız, komünist devrimci konum ve kimliğimizi koruyacağız. Fakat bu kendi başına bir şey ifade etmez, yalnızca asgari bir önkoşulun başarılması anlamına gelir. Yapılması gereken, özellikle işçilere olmak üzere arayış içerisindeki kitlelere, döneme uygun yol, yöntem ve araçlarını bularak, yönelmeyi başarabilmektir. Burjuvazinin yoketme saldırısına karşı ayakta kalmanın, devrimci konum ve kimliği korumanın, bundan da öte, sınıf ve emekçiler için bir önderlik odağı haline gelebilmenin başka bir yolu yoktur.

Yığınların temel ve güncel çıkarlarını temsil eden bir konuma, kimliğe ve programa sahip olmak da, yalnızca zorunlu bir önkoşuldur. Bu kendi başına çok fazla bir şey ifade etmez. Önemli olan, buna kitlelerin gerçek yaşamı ve mücadelesi içerisinde bir anlam ve fiili varlık kazandırabilmektir. Kitlelerin mücadele isteğine, bu isteğin eyleme dönüştüğü her fiili duruma sahip çıkmaktan öteye, bununla fiilen birleşmenin ve buna önderlik etmenin yol ve yöntemlerini bulmaktır. Bu başarılamadığı sürece tek santim mesafe katedilemez.

Bunu başarmanın genel ve sihirli bir formülü de yoktur. Yapılması gereken, eldeki güç ve imkanları en iyi ve en etkin bir biçimde sınıf ve emekçi kitlelerle birleşmek doğrultusunda kullanabilmeyi başarmak, kitle hareketi içerisinde somut mevziler kazanmaktır. Bunda ne denli başarılı olunabilinirse, kitle hareketinin beklenmedik gelişmeleri karşısında etkin bir rol oynayabilmek de o denli olanaklı hale gelir.

Sihirli çözüm yolları aramak, hızlı ve beklenmedik güçlenme yolları düşlemek, yalnızca edilgenlik içinde bekleyişlere ve çaresizlik içerisinde tükenişlere yolaçar. Yapmamız gereken şey, sabırlı ve soğukkanlı, o ölçüde etkin ve geleceğe güvenli bir gündelik hazırlık çalışması içerisinde olmaktır. Enerjimizi, güç ve olanaklarımızı gündelik çalışmada en iyi, amaca en uygun biçimde kullanmak yoluna gidemezsek, daha büyük güçlere ulaşmayı ve kitle hareketindeki beklenmedik gelişmeleri kucaklamayı zaten başaramayız. Burada nesnel durum ile özel durumumuz arasında gerçekçi fakat dinamik bir bağlantı kurabilmeyi başarabilmek çok önemlidir. Nesnel durum her açıdan uygundur ve bize büyük avantajlar sunmaktadır. Öznel durumumuz halihazırda ciddi bir zayıflık ve yetersizlik ifadesidir. Fakat nesnel durumun sunduğu avantajların bilincinde olursak, bunun verdiği bir güven ve inançla hareket edersek, öznel durumumuzdaki zayıflık ve yetersizlikleri gidermenin de çözüm yolunu bulmuş oluruz.

Dönemin önümüze koyduğu görevleri bu bakışaçıyla ele alırsak, omuzlarımıza yüklediği ağır yükü bu perspektifle omuzlarsak, önümüz fazlasıyla açıktır. Bunun bilinciyle hareket edersek ve güncel görevlerin gereklerine de bu bilinçle sarılırsak, beklenmedik bir biçimde güç kazanır, umut haline gelir ve geleceği kucaklarız.

EKİM

Son sözü direnenler söyleyecek!

Katliamlara ve F tipi hücrelerdeki sistematik işkenceye rağmen tüm kararlılığı ile aylar boyu süren zindan direnişi, faşist rejimin özel çabasıyla örgütlenen suskunluk fesadını bugün artık paramparça etmiştir. Direnişin gücü ve gerçekleri, devrimcilerin F tipi hücrelerden her yeni gün peşpeşe çıkan tabutları, rejimin maskesini düşürmüştür. Onun kanlı ve acımasız yüzü bir kez daha bütün çıplaklığıyla Türkiye'nin emekçileri ve tüm insanlığın gözleri önündedir.

Şu günlerde Türkiye'de olduğu kadar dünyada en çok tartışılan güncel konulardan biri, rejimin devrimcilere karşı vahşete varan bu acımasızlığıdır. Hiç kimse bunu rejimin gücü olarak algılamıyor; tam tersine, hemen herkes bunu onun zayıflığına ve aczine bir gösterge sayıyor. Güç ve kararlılık gösterisi haline getirilen davranışları gerisin geri rejimi vuruyor; onu daha çok teşhir ediyor, izlediği tecrit ve izolasyon politikasında giderek daha çok yalnızlaştırıyor. Bu direniş payına şimdiden büyük bir siyasal kazanım sayılmalıdır.

Direnişin daha bugünden kesinleşmiş ikinci temel siyasal kazanımı, devrimci inancın ve iradenin, bunun ürünü olan mücadele ve direnme kararlılığının gücü ve yenilmezliğidir. Direniş süreci içinde bunun ilk sarsıcı örneği, katliama karşı sergilen yiğitlik ve katliama rağmen hücrelerde sürdürülen direniş olmuştu. Aynı olgu, birbirini izleyen ölümlerin ardından bugün bir kez daha bütün açıklığıyla gözler önündedir. Ne katliamların, ne de hücrelerde uygulanan sistematik baskı ve işkencenin devrimcileri teslimiyete ve siyasal ölüme razı edemeyeceği, gelinen yerde dost düşman herkes tarafından görülüp anlaşılmıştır. Bu olgu, emek ve özgürlük davasına yakınlık duyanlara güç ve umut aşılarken, ülkeyi yöneten işbirlikçi uşak takımını ise kahretmektedir.

Üçüncü ve asıl kazanım ise, bizzat hücre saldırısının püskürtülmesi, faşist rejimin sonunda dize gelmesi olacaktır. Bunu da çok geçmeden herkes görecektir, bundan kimsenin en ufak kuşkusu olmasın.

Devlet bugün direnişin ezici ağırlığı altında çaresizce kıvranıp duruyor. Yeni manevralarla işin içinden sıyrılacağını sanıyor. 16. madde ile oynayarak, "tecriti kaldırıyoruz" adı altında tecriti ve ona dayalı emellerini kurumlaştırarak, kamuoyu ile adeta alay ediyor.

Ama kanlı katiller çetesinin yönettiği bu devlet bir kez daha yanıldığını anlayacak. Devrimci tutsakları böyle gülünç manevralarla aldatmanın zaten bir olanağı yok. Bu manevralarla asıl olarak kamuoyu ve emekçiler aldatılmak, direniş lehine oluşan ve günden güne güç kazanan destek boş çıkarılmak isteniyor. Fakat rejimin bu konuda da fazla bir şansı yok. O bu oyunu 19 Aralık katliamı öncesinde oynadı ve bizzat katliamın kendisi, benzer bir oyunla ilerici kamuoyunu aldatma olanaklarına en ağır darbeyi vurdu. Bu nedenledir ki şu günlerde sergilenen manevralar beyhuda bir çabanın ifadesidir. Tüm bu çabalar devrimci direnişin kararlılık duvarına çarpacak ve bir kez

daha boşa çıkacaktır. Bu çok sayıda devrimcinin hayatına ve yüzlerce devrimcinin dönülmez sakatlıklarına mal olsa bile.

Nitekim direniş sürecinde kaybedilen çok sayıda devrimciye her gün yenileri eklenmektedir. Direnişçi tutsaklardan **Sibel Sürücü** ve partimizin üyesi **Hatice Yürekli**'nin yanısıra dışarda direnişi sürdüren **Şenay Hanoğlu,** bugün kaybedilen üç direnişçi devrimci olmuştur. Böylece, hücre saldırısının püskürtülmesi uğruna ölümü yiğitlikle karşılayanların sayısı 17'ye yükselmiştir. 19 Aralık katliamında kaybedilen 28 devrimciyle birlikte şehit devrimcilerin toplam sayısı ise halihazırda 45'i bulmuştur.

Her yeni gün bu kayıplara yenileri eklenecektir. Bu çok ağır bir bedeldir; fakat komünistler ve devrimciler bu bedeli tereddütsüz ödeyeceklerdir. Zira onlar hücre saldırısının işçi sınıfı ve emekçilerin davası için ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedirler. Emekçilere yönelik olarak ardı arkası kesilmeyen sosyal yıkım programları uygulayanlar, ülkeyi emperyalist tekellerin ve bir avuç yerli asalağın ağır sömürü ve yağmasına ardına kadar açanlar, bunun yaratacağı sosyal ve siyasal sonuçlara karşı da yıllardır çok yönlü olarak hazırlanmaktadırlar. Hücre saldırısı bunun bir parçası ve temel bir boyutudur. İşçi ve emekçi hareketini dizginlemek, etkisizleştirmek, çaresizlik duygusu içerisinde olup bitene boyun eğer duruma düşürmek isteyenler, bunun yolunun öncü bilinçli kesimleri acımasızca ezmekten ve buna dayalı olarak ehlileştirmekten geçtiğini düşünmektedirler. Hücre saldırısı, buna dayalı tecrit ve izolasyon politikası, bu hesabın bir parçasıdır. İşte devrimci tutsakların çok kimseye akıl almaz gibi gelen hayranlık uyandıcı direncinin gerisinde, tam da bunun bilincinde olmak vardır. Devletle devrimciler arasında sürüyor gibi görünen bu sert çatışmanın gerçek tarafları, bir yanda emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi, öte tarafta işçi sınıfı ve tüm emekçilerdir. Hücre saldırısının başarısına dayalı olarak kırılmak, ezilmek ve teslim alınmak istenen, bizzat işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele istek ve iradesidir.

ABD emperyalizmine, İMF ve Dünya Bankası'na kölece boyun eğmeyi bir davranış çizgisi haline getirenler, bunca devrimcinin ölümüne karşın bugün hala "kararlılık" gösterilerini sürdürüyorlar. Emperyalistlerin ve asalak sermaye sınıfının bir dediğini iki etmeyenler, onların her isteği karşısında kölece eğilenler, direnci emekçilerin ve onların devrimci öncülerinin en haklı, meşru ve insani taleplerine karşı gösteriyorlar.

Ama yineliyoruz; devrimci direnişin yenilmez gücüyle bu gerici direnç bir kez daha kırılacaktır. Partimiz, 19 Aralık katliamının daha ilk saatlerinde yayınlanan bildirisinde, aynen şunları dile getirmişti: *"Faşist rejim katliam operasyonunu F tipine geçiş için bir vesileye dönüştürmüştür. Adalet bakanı nakillerin başlatıldığını bildirmektedir. Bunlar beyhude çabalardır. Devrimci tutsaklar izolasyon ve ölüm demek olan o hücreleri hiçbir durumda kabul etmeyeceklerdir. Oldu-bitti yaptığını sananlar ne kadar yanıldıklarını göreceklerdir."*

Aynen de dediğimiz gibi oldu; "oldu-bitti yaptığını sananlar ne kadar yanıldıklarını" çok geçmeden görüp anladılar. Bu onlar payına kahredici bir yenilgiydi. Bundan daha ağır olanını ise hücre saldırısında başarı kazanmak heveslerini bir yana bırakarak yaşayacaklardır.

Son sözü direnenler söyleyecek!
Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

22 Nisan '01

Partimizin kurucu üyesi/Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli yoldaş:

"Yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz!.."

Partimizin kurucu üyelerinden Hatice Yürekli yoldaş Ölüm Orucu Direnişinin 182. gününde ölümsüzleşti. Hatice yoldaş 1968'de Tokat'ın Almus ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini İzmir'de tamamladı. 1990 yılı başında bu kentte saflarınıza katıldı. Böylece ölümü yiğitçe göğüslemesine kadar kesintisiz olarak sürecek örgütlü yaşamına başlamış oldu. İlk dönem faaliyetlerinden dolayı aynı kentte birçok kez gözaltına alındı, bir süre cezaevinde yattı.

Sonraki yıllarda örgütlü yaşamını örgütümüzün üyesi olarak İstanbul'da devam ettirdi. Bu kentte kaldığı tüm süre boyunca işçi çalışması yürüttü. Bu amaç çerçevesinde birçok tekstil fabrikasında bizzat işçi olarak çalıştı.

'95 Nisan'ında gerçekleşen bir operasyonda, Habip Gül ile birlikte kaldığı evden gözaltına alındı. Siyasi poliste tam direniş gösterdi, ifade vermeyi reddetti, hiçbir belgeyi imzalamadı. Yargılanma esnasında ise siyasi savunma yaptı. Bir süre Sağmalcılar Cezaevi'nde tutuklu olarak kaldı.

Dışarı çıktıktan sonra İstanbul ilindeki örgütsel faaliyetine Rumeli yakası tekstil çalışmasının sorumluluğunu üstlenerek devam etti. Bu görevini İstanbul İl Komitesi üyesi olarak sürdürdüğü bir sırada, Güney çalışmasının ihtiyaçları çerçevesinde bu bölgeye geçti. Adana, İskenderun ve Antakya çalışmasının toparlanmasında birinci dereceden sorumluluklar üstlendi.

Partimizin Kuruluş Kongresi'ne bu bölgenin delegesi olarak katıldı ve Kongre ön hazırlık sürecinin bir bölümünde yer alan delegelerden biri oldu. Kongre sonrasında Ankara İl Komitesi'nde görev aldı. Çok geçmeden bu kentte gerçekleşen operasyonda yeniden tutuklandı. Siyasi poliste bir kez daha tam direniş gösterdi. Aynı operasyonda yakalanan tüm öteki yoldaşlarlarıyla birlikte (ki içlerinde Ümit Altıntaş da vardı) ifade vermeyi reddetti, hiçbir belge imzalamadı. (Karşılıksız sorulardan oluşan polis tutanağı, Hatice Yürekli yoldaş payına şu onurlandırıcı sözlerle bitmektedir: *"Sorulan sorulara cevap vermeyerek, Türk polisini ve Türk mahkemelerini tanımadığını, kimsenin kendisini sorgulayıp yargılayamayacağını beyan etti..."*)

Hatice yoldaş (polisteki beyanına bağlı kalarak) daha ilk duruşmada yaptığı siyasal savunmayla düzeni ve düzen mahkemelerini cepheden yargıladı, tok bir tutumla komünist kimliğini ve mücadelesini savundu. Tutsaklık dönemini Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde geçiren Hatice Yürekli, Ulucanlar katliamını yaşadı ve katliamın ardından açılan davada yargılandı. Bu yargılama esnasında da siyasi savunma yaptı ve mahkeme kürsüsünden katliamın içyüzünü gözler önüne serdi. (19 Aralık katliamından iki hafta önce (5 Aralık 2000) gerçekleşen Ulucanlar katliamı davasında yaptığı siyasi savunma, *Kızıl Bayrak*'ta, *"26 Eylül tarihe bir faşist katliam günü olarak geçecek*" başlığı altında yayınlandı.)

20 Ekim '00'de F tipi saldırısına karşı başlayan direnişin 1. Ekibinde yer alan Hatice Yürekli yoldaş, Ulucanlar Davasında yaptığı savunmasını şu sözlerle bitirdi:

"Ben gönüllü bir Ölüm Orucu direnişçisiyim. Bizim Ölüm Orucu'na 'örgüt baskısıyla' gittiğimiz söyleniyor. Bu çok çirkin/çaresiz bir yalandır. Bizler siyasi kimlikleri, gelecek idealleri olan ve bu ideallerdoğrultusunda yaşayan insanlarız. Devletin bizleri teslim alıp/ imha etmeye dönük planlarına karşı en önde durmak, ölümüne direnişin ilk gönülleri olmak bir onurdur bizim için. Hiç kuşku duymuyorum ki, tüm arkadaşlarımız ilk gönüllüler içinde olmayı istemektedirler."

Hatice Yürekli yoldaş, partimizdeki adıyla Ezgi, Parti Kuruluş Kongremizdeki adıyla Hazal yoldaş, Habip Gül ve Ümit Altıntaş yoldaşların ardından, partimizin zindan direnişleri sürecinde yitirdiği üçüncü yoldaşımızdır. Onun devrimci yaşamı ve partili mücadelesi üzerine ayrıntılı değerlendirmeler yapmanın yeri burası değil. Burada şimdilik şu kadarını söylemekle yetinebiliriz:

O, çok yakından tanıdığı ve aynı alanlarda beraber çalışma imkanı bulabildiği Ümit ve Habip yoldaşları gibi, partimizin en eski üyelerinden biridir. Onlar gibi örgütlü politik yaşamı partimizde başlamış ve partimiz saflarında ölümsüzleşmiştir. Yine onlar gibi, komünist kimliği ve parti üyeliği onurunu hep yükseklerde tutmuş, direnişçi kimliği değişmez bir davranış biçimi haline getirmiştir. Bu nitelikleri çerçevesinde sağlam ve sarsılmaz bir profesyonel devrimci olan Hatice Yürekli yoldaş, bunu, sınıf çalışmasının ihtiyaçları çerçevesinde sık sık fiilen fabrikada bir işçi olarak çalışmayla da birleştirebilmiştir. Bu nedenle haklı olarak kendisini bir işçi sınıfı bireyi saymaktaydı.

Siyasi poliste tereddütsüz direnen, mahkemelerde hep siyasi savunma yapan Hatice Yürekli yoldaş, zindan direnişçiliğinin gereğini de her zaman sağlam ve sarsılmaz bir komünist devrimci olarak yerine getirdi. 20 Ekim'de başlayan zindan direnişinin 1. Ekibinde yeralması da bunun bir ifadesidir. Partimizin bir üyesi olarak bunu kendisi için en büyük onur saydı. Ulucanlar katliamı davasında yaptığı savunmadan yukarıya aldığımız bitiş sözleri de bunu açıklıkla ortaya koymaktadır.

Hücre saldırısına karşı ölümüne bir direnişte hangi bilinçle yer aldığını ve ölümü tereddütsüzce göğüslemede gösterdiği sarsılmaz iradeyi neyi borçlu olduğunu göstermek için bir kez daha kendisine başvuracağız. Aşağıdaki pasajları ailesine yazdığı 12 Kasım '00 tarihli veda mektubundan alıyoruz:

"... Bizler de, siyasi kimliğimizi, devrimci kişiliğimizi ve insan onurumuzu teslim almaya dönük bu kapsamlı saldırıya karşı, ölümüne bir direnişi başlatmış bulunuyoruz. Devrimci değerlerimizin varoluş nedeni, insanlığın geleceği ve bu barbar sistemden kurtuluşu içindir.

"Bu yanıyla emeğe saygı, insana saygı bu direnişe omuz vermeyi gerektiriyor. Sadece kendimiz için değil, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz. Çünkü saldırı hepimizedir, bizim şahsımızda insanlığın geleceği teslim alınmak istenmektedir..."

Anlamını tanımladığı saldırıyı püskürtmenin hangi bedelleri gerektirdiğine ilişkin nasıl bir açıklık içinde olduğunu görmek içinse yine Ulucanlar Davasındaki savunmasına dönüyoruz.

İşte bu konuda söyledikleri:

"... Bizler de hiçbir koşulda hücrelere girmeyi kabul etmeyeceğimizi, bunun devrimci siyasal kimliğimize dönük kapsamlı bir teslim alma projesi olduğunu söylüyor, ölmeyi tercih ederek, diri diri o tabutluklara girmeyeceğimizi ilan etmiş bulunuyoruz."

Hatice Yürekli yoldaş, altı aylık uzun bir direniş maratonunun ardından ölümü yiğitçe kucaklamasını bilerek, zamanında bu sözleri boşuna etmediğini göstermiş oldu. Direnişte yitirdiğimiz tüm öteki devrimciler gibi... Devrim davası yaşama, büyüme ve er geç zafere ulaşma olanağını bu türden sağlam ve sarsılmaz dava insanı devrimciler sayesinde bulacaktır.

Devrimci yaşamı dışında bir yaşam tanımayan, bu uğurda ailesi ile olan bağları da dahil düzenle tüm bağlarını koparmakta tereddüt etmeyen, tüm örgütlü devrimci yaşamı boyunca onurlu bir parti üyesi olmayı herşeyin üzerinde gören ve bunun gereklerini yerine getiren bu yiğit kadın komünist yoldaşımızın anısı önünde derin bir saygı ile eğiliyoruz.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

22 Nisan '01

Parti İl Komitesi...

(Başta rafı s.27'de)

çıkarların gözeten bir veto hakkı. Bütünü MK gördüğü için, değerlendirmeyi de bugünün koşullarında en iyi o yapabileceği için, bir sınırlama getiriliyor. Ama MK uygun gördükten sonra, partinin programı, taktik çizgisi, dönemsel politikaları doğrultusunda İK'lar tabii ki yerel çalışmanın güçlendirilmesine hizmet eden yerel yayın organları çıkarabilirler. Yerel bir yayın organından belli bir alana ya da sektöre seslenen bültenine kadar...

YDK'ya ilişkin özel hüküm

8. maddenin bir de *"Özel hüküm"* başlığı taşyan bir ilavesi var: *"Yurtdışı Komitesi (YDK), partinin yurtdışı çalışmasını yürütmek ve yönetmekle yükümlüdür. YDK'nın yapısı, oluşumu, görev ve yükümlülükleri İK'larla aynı esaslara bağlıdır. Çalışma alanının özelliğinden kaynaklanan ek görevler ve sorunlar ile gerekli sınırlamalar, MK tarafından tanımlanır ya da çözüme bağlanır."*

Buna eklenecek fazla bir şey yok. Yurtdışı kendine özgü bir çalışma alanıdır. Bir başka ülke, bir başka zemin, bir başka sosyal-kültürel ve siyasal ortamdır sözkonusu olan. Partinin mücadele ettiği coğrafyanın dışında, uzağında bir alandır bu. Sınıf çelişkilerinin ve dolayısıyla mücadelesinin nispeten zayıf, daha çok bir ayrıcalık olarak algılanabilen sosyal-siyasal kazanımların ülkeyle kıyaslandığında bir hayli fazla, siyasal ortamın legal konumlanmaya, dolayısıyla gevşekliğe müsait olduğu, sosyal-kültürel ortamın dejenerasyonu besleyebildiği çok kendine özgü bir alan bu. Bütün bunları gözeterek parti adına MK, genel planda İK statüsünde görülen YDK'nın görev yetkilerine bir dizi sınırlamalar getirebilir.

Bu sınırlamaların neler olabileceği tümüyle somut durum ve ihtiyaçlara bağlı olduğu için burada bu konuda özel açıklamalar yapmak olanağı yoktur. Sorun tümüyle somuttur ve parti MK'sının takdiri ve tercihleri dahilindedir.

(Devam edecek...)

TKİP internette:
http://members.tripod.de/tkip

Hatice Yürekli ölümsüzdür!

Teslim ettiğin bayrağı yere düşürmeyeceğiz!

Devrimci tutsaklar içerde günleri, ayları, mevsimleri devire devire ölümsüzleşiyorlar. Düşmanın zulmü karşısında insanlığın büyük idealinin, emekçi sınıfların kurtuluş kavgasının temsilcileri asla teslim alınamaz, asla boyun eğdirilemezler. Düşmanın her türlü şiddeti, her türlü gerici saldırısı, devrimci irade, inanç ve kararlı direniş karşısında çaresiz kalmaya mahkumdur. Bugün şehitlerimizin cesetlerimizden korkuyorlar, yoldaşlarımızın cansız bedenleri karşısında çaresizleşiyorlar. Bayraklarımızdan, pankartlarımızdan, sloganlarımızdan korkuyorlar. Korkuları giderek daha da büyüyecek, karanlıklar eninde sonunda güneşe boyun eğmekten kurtulamayacak.

Hançerlerle, mermilerle göğüslerimizi deliyorlar, delecekler de. Ama bu eller yarın "o ateşli göğüsleri delen hançerin kabzasını" da ele geçirecek. Cesetlerimiz bugün düşmanın kabusu oluyorsa, mavzerlerimize, hançerlerimize, kurşunlarımıza da sıra gelecek. Şimdi şehitlerimiz konuşuyor... Şimdi bayraklarımız, afişlerimiz konuşuyor... Şimdi rrademiz, cesaretimiz ve inancımız konuşuyor.. Her şeyin bir gün bir sırası gelecekse eğer, "o ateşli göğüsleri delen hançerin kabzasını" de alacağız ellerimize...

Düşman cesetlerimizden korkmaya devam etsin. Şehitlerimizle yükselttiğimiz mücadelemizle, kanımızla kızıllaştırdışımız bayrağınızla onun kabusu olmaya devam edeceğiz. Bizi bir tek şey yaralıyor. Cenazelerimize katılan emekçilerin sayısının yetersiz olması. Ama olsun, dostun susan dudağına su verecek olan da biziz.

Yoldaşımızı uğurlamak için Kuruçeşme Camisi önündeki alanda saat 12:30'da toplanmaya başladık. Yapılan konuşma ve atılan sloganlarla, öfkemizi, taleplerimizi ve iddiamızı dile getirdik. Ardından yoldaşları, dostları ve sevenlerinden oluşan 300 civarında bir kitleyle araçlara binerek mezarlığa vardık. Burada polis ve jandarma tarafından üzerlerimiz arandı. Çok sayıda kamerayla çekim yaptılar.

Ardından en önde kızıla bezenmiş cenazemizle birlikte mezarlığa girdik ve kortejler oluşturduk. Mezarlığa giriş ve çıkış arasında yaklaşık iki saat boyunca sloganlarımız hiç susmadı. Hatice yoldaşın dinleneceği yere geldiğimizde, "Hücre karşıtı platform" ve yoldaşları tarafından ortak bir program yapıldı. Saygı duruşunda bulunduk. Konuşmalar yapıldı, şiirler okundu, yoldaşımızın en sevdiği türkü söylendi.

Ve Hatice yoldaşı sonsuzluğa uğurladık. Yoldaşımızın vasiyeti ve ailesinin onayı ile, komünist kimliğin gereği olarak, cenazemizde hoca ve dua yer almadı. Devrimci bir cenaze töreni yaptık. Duygulu anlar dışında, cenazemizde yas tutmadık, gözyaşı dökmedik. Alnı açık, başı dik, onuruyla yürüyen her devrimcinin gıpta edeceği bir tören gerçekleştirdik.

Hatice yoldaş! Sen partini ve sınıfını utandırmadın. Bizler de seni utandırmayacağız. Gözün arkada kalmayacak, partin ve sınıfın senin boşluğunu dolduracak. Teslim ettiğin bayrağı yere düşürmeyeceğiz. Yoldaş, son mektuplarından birinde bizleri çok sevdiğini yazmışın. Bizler de seni çok seviyoruz. Tekrar görüşünceye kadar...

Bu uzun koşuda şehit düşen partimizin ilk kadın militanını böyle uğurladık. Mücadelesi yolumuzu aydınlatıyor. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz

Hatice Yürekli ölümsüzdür!

İzmir'den bir yoldaşın

Sınıfı ve devrimi örgütlemede parti kadrosunun tayin edici rolü

Hatice YÜREKLİ
(Ezgi/Hazal)

*"Göğsümde kalbim çarptığı müddetçe, damarlarımdaki kan aktığı müddetçe mücadele edeceğim." (**Sverdlov**)*

Yeni bir EKİM yaratma iddiasıyla mücadele sahnesine çıkan hareketimiz, parti olma aşamasıyla birlikte, bu iddiayı daha yakın bir hedef olarak koymuştur önüne. *"Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var!"* (Tuna/TKİP Kuruluş Kongresi Kapanış Konuşması'ndan). *"Parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma"* iddiası, yeni bir Ekim Devrimi yaratmak demektir. Bu yanıyla Bolşevik Partisi ve onun öncülüğünde örgütlenip devrimi gerçekleştiren kahraman Rus proletaryası, birçok yönüyle devrimimizin yolunu aydınlatmaya devam ediyor!

Dünyanın ilk proleter devrimini gerçekleştiren Rus proletaryası, onun görkemli yıkıcı ve kurucu eli, sınıf olarak bu tarihsel eylemin nasıl başarılacağının güvencesi olduğunu kanıtlamıştır. Bu yanıyla da, aşılamamış bir örnek durumumdadır. Proleter devrim kuşkusuz ki zorlu mücadeleler ve büyük bedellerle kazanılmış, ilk ve tek olmanın birçok zorluklarıyla karşı karşıya kalmış, emperyalist haydutluğun tehditlerine rağmen direnmiş ve böylece devrimin muzaffer olması sağlanabilmiştir. Bu başarıda, Bolşevik Partisi ile sınırsız özveri ve adanmışlıklarıyla yiğit partili bolşeviklerin rolü belirleyici olmuştur.

Bolşevik Partisi'nin üç temel üstünlüğüdür, onu Çarlık monarşisi, Rus burjuvazisi ve emperyalist dünya gericiliğinin karşısında yıkılmaz kılan: Birincisi; partinin sağlam bir teorik temele oturuyor oluşu. İkincisi; doğru olarak saptanmış taktikleri/politikaları yaşama geçiren yetenekli kadrolara sahip oluşu. Üçüncüsü de; kapitalizmi yıkma gücüne sahip tek devrimci sınıfa -işçi sınıfına- dayanıyor oluşu.

Stalin, *"doğru bir politika belirlendikten sonra, onu yaşama geçirecek olan kadrolardır"* diyor. Yaşam bu tespitin doğruluğunu defalarca kanıtlamıştır. Çok doğru tahlil ve değerlendirmeleriniz olabilir. Bunu politika alanına, örgüte, sınıfa mal edemiyorsanız, sonuçta doğru değerlendirmelerinizin de işlevi kalmamaktadır. Bu açıdan Bolşevik Partisi, leninist politikaları sınıfa taşıma/örgütleme yeteneği gösteren kadrolara sahip oluşuyla, devrimde öncü rolünü oynamayı başarabilmiştir.

Bir profesyonel devrimcinin en karakteristik özelliklerini kendinde cisimleştirmeyi başarmış kadroların başında, "Partinin Yoldaş Andrey'i" gelmektedir. Bolşevik Partisi'ni, dönemindeki diğer gruplardan ayıran en temel özelliği -bugün de bizim-, parti faaliyetini ısrarlı ve sistemli bir şekilde işçi sınıfı içinde/farbikalarda yürütüyor oluşudur. "Yoldaş Andrey"in şekillenişi tam da böyle bir faaliyet içerisinde, sınıfa dönük illegal parti faaliyetinin o muazzam eğitici okulunda gerçekleşmiştir. Bolşevik Parti'nin, sınıf içinde çalışmaya verdiği önem kadar, illegal/gizli örgütlenmeyi temel alması, devrimdeki konumunu güvenceleyen yönlerden biri olmuştur. Tüm bu özellikleri üzerinden bakıldığında, Bolşevik Partisi ile kendi parti ve faaliyetimiz arasında belirgin paralellikler olduğu rahatlıkla görülebilecektir.

Lenin, Bolşevik Parti'nin oluşturulmasında sağlam kadroların yetiştirilmesinin altını çizer ve şöyle der: *"Profesyonel devrimci, kendisini tamamen parti faaliyetine adamalıdır, bu işi meslek olarak seçmelidir. Partinin görevleri için çok yönlü eğitime sahip olmalı, teorik ve pratik sorunlarda tutarlı olmalı ve mücadelede örgütsel atılganlık sergilemelidir. Düşmana karşı mücadelenin bütün tarzlarını ve metotlarını araştırmalıdır; tavrıyla, yaşam tarzıyla düşmanın dahi saygısını kazanmalıdır..."*

Gerçekten de Sverdlov, sayılan bir dizi özelliği kendi kimliğinde biraraya getirmeyi ve

özümlemeyi başarmış bir devrimcidir. Polis ve gericilik rejimine karşı verilen mücadelenin kurallı, disiplinli, planlı bir faaliyetle yürütülmesi gerektiği, illegal örgütlülüğü her koşulda korumak ve güçlendirmek gerektiği konusunda açık bir fikre sahiptir. O, değişen mücadele koşullarına göre parti örgütünü hazırlamak ve faaliyette bir gerilemeye yol açmadan, her yeni duruma uyum sağlayarak, parti faaliyetinin sürekliliğini sağlamada yetkinleşmiştir. Örneğin, devrimci kitle hareketliliğinin geliştiği koşullardan hareketin geri çekildiği koşullara geçişte, parti faaliyeti kesintiye uğramadan sürdürülebilmiştir. Zorluklar karşısında gerilemeyen bir çalışma ve tüm imkansızlıklara rağmen, parti faaliyetini varetme ve sürdürme çabasıdır bu.

Sverdlov'un en temel özelliklerinden biri de; *"Durumu doğru tahlil edebilme ve pratik günlük görevleri, Rus proletaryasının devrimci mücadelesinin genel görevleriyle birleştirebilme yeteneğine sahip olmasıydı."* Kuşkusuz ki bu, sağlam bir teorik kavrayış üzerinden ortaya çıkıyordu. Yine önemli bir yanı da, işçilerle kurulan güçlü kavga bağlarına sahip oluşudur. İşçiler tarafından aranır bir devrimci durumundadır. Bitmez tükenmez bir enerjiye, taktik ustalığa sahiptir. Tüm özellikleri partiye, sınıfa, devrime bağlılığı üzerinden şekillenen Sverdlov, bu nedenle daha çok genç yaşta parti MK üyesi seçilmiş, devrimde etkin bir konumda olmuş, bu etkinliği devrimden sonra da sürmüş ve Tüm Rusya Merkez Komitesi Başkanlığı'na getirilmiştir. İşçilere, köylülere, askerlere engin bir sevgi ve hoşgörüyle yaklaşmış, ideolojik hasımlarına karşı ise tok ve acımasız bir duruş içerisinde olmuş, parti ve devrimin çıkarlarını kıskançlıkla savunmuştur.

Özetle, bir komünist kadronun kimliğini oluşturan üç temel öğe, onda en berrak ve doğal biçimiyle yer etmiştir: Güçlü bir ideolojik kimlik, güçlü bir örgütsel kimlik ve güçlü bir devrimci kimlik.

Sverdlov'un mücadele yaşamı, bize, devrimin enerjik bir çaba, yaratıcılığın sınırlarını da zorlayan bir aktivite, her olanağın değerlendirilmesi ve koşulların zorlanmasıyla, tüm zorluklara karşın profesyonelce bir örgütsel -parti- siyasal çalışmanın yürütülmesiyle kazanılabileceğini göstermiştir.

Komünist İşçi Partisi'nin kadro ve militanlarının önünde, Bolşevik Partisi'nin/ onun sarsılmaz kadrolarının mücadele yaşamından, o engin deneyimden öğrenmek, bolşevik ruh ve savaşkanlıkla, proletaryayı devrime hazırlamak görevi somut, güncel ve acil bir sorun olarak duruyor.

***

Bugün işçi sınıfı her zamankinden daha ağır ve kapsamlı saldırılarla karşı karşıyadır. Partinin/parti militanlarının görevi, sınıfın bu saldırıları göğüsleyebilmesi için siyasal bilincinin, örgütlülüğünün ve birleşik hareketinin gelişmesinde öncülük etmektir. İMF çıkışlı yıkım programları, işçi sınıfı ve emekçi kesimlerde ciddi bir tepki birikimine yolaçmış bulunuyor.

Sermaye devleti, diğer yandan, "hücre tipi" saldırısı ile devrimci tutsakları teslim alma üzerinden, gelişebilecek bir işçi-emekçi hareketliliğinin önünü alma planları içindedir. İşçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı yıkım programları ve bunun üzerinden ortaya çıkan saldırılar (özelleştirme, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme, TİS'lerde uyuşmazlık, mücadeleci sendikaların yetkilerinin düşürülmesi, düşük ücret ve sosyal hakların gaspı, yoksul köylülüğe dayatılan yıkım programı vb.), daha bugünden grev, direniş, yürüyüş, işgal vb. eylemleri gündemlerine sokmuştur. Hareketin birleşik bir karakter kazanmasıyla birlikte, yıkım programlarını püskürtmenin olanakları da ortaya çıkmış olacaktır.

Partimiz toplam siyasal süreci değerlendirmek, buradan görev ve sorumlulukları belirlemek noktasında doğru ve net tespitlere sahiptir. Görev somut olarak parti militanlarının önünde durmaktadır. Devrimin bugünkü güncel adımı sınıf çalışmasında mesafe almaktır. Bunun araç ve örgütlerini yaratmak, ısrarlı ve sabırla dokunan bir çabayla yeni mevziler kazanmaktır. İşçi sınıfıyla birleşmenin koşulları her zamankinden daha fazladır, yeter ki değerlendirmesini bilelim.

Bir kez daha, devrim hedefi; sınıfı kazanma, örgütleme ve harekete geçirme hedefiyle somutlanabilmelidir. Cüret etmek, bizim mayamızda ve geleneğimizde vardır; bir kez daha cüret ediyoruz ve sonuçta kazanan biz olacağız.

Ağustos 2000

"Şehitlerimiz gibi ölümün üzerine tereddütsüz yürünecek!"

M. Kurşun
(Ölüm Orucu direnişçisi)

Sevgili yoldaşlar,

Böyle bir mektubu şehitlerimizle kazanacağımız zaferimize sayılı günler kalmışken, Parti'nin bir Ölüm Orucu savaşçısı olarak yazıyor olmanın onurunu ve kıvancını duyduğumu belirterek söze başlıyorum. Bu onuru bana verdiği için Parti'me bir kez daha teşekkürü borç biliyorum. Alın bandını taktığım gün söylediğimi sözümü yineliyorum: Bu onura layık olacağım.

Devrimcilerle EKİM saflarında tanışınam benim için büyük bir şanstı. Ne var ki, bu şansı o yıllarda değerlendiremedim. Devrimden hiç kopmadım, ancak o günlerde başka bir yerde saf tuttum. Yani düpedüz sorunlardan kaçtım. Kendi adıma, burada bir tek olumluluktan söz edebilirim; kaçışım devrimden kaçış olmadı. Bu olumluluğu dışında tutarsak, yaptığım tam bir zaafiyet örneğiydi. Ve zamanında önünü alamasaydım, devrimden kaçışa dek uzanabilecek bir zayıflık...

Devrim için yaptığım birçok şeyi sıfırlayan yanlışlarım oldu. (Nesnel bilimsel bir değerlendirmeyle sıfırlayan, ancak beni eksiltmeyen yönüyle baktım ve öyle ele aldım kendimi ve yanlışlarımı.) Ama bunların içinde en önemlisi ve diğerlerini de belirleyeni, yukarıda sözünü ettiğim kaçışımdı. Bir devrimci asla sorunlar karşısında yılmamalı, kaçmamalı. Eğer yılıyor ve kaçıyorsa, onda illa ki aşılması gereken ciddi bir zaaf var demektir. Hiçbir gerekçe sorunlardan kaçışı haklı göstermez. Bu tam bir iddiasızlıktır, misyonsuzluktur. Dünyayı değiştirmek gibi bir iddiayla yola çıkan biri, sorunlardan kaçmayıp, yılınadan çözme uğraşı içinde olmak zorundadır. Yani tıpkı Habip yoldaş gibi olmalıdır.

Daha sonra yaşadığım süreci epey önceki bir mektubumda yazmıştım. Bu yüzden burada onlara ayrıca girmeyeceğim. Ne var ki, burada söylemeden geçemeyeceğim bir şey var. Parti geleneksel soldan sadece ideolojik-politik bir kopuşun değil, ama aynı zamanda kültürel bir kopuşun da temsilcisidir. Demokratik merkeziyetçilik ilkesine yaklaşımıyla, suç-ceza kavramlarındaki hakkaniyetiyle, insana bakışı ve yaklaşım tarzıyla, farklı bir kültürün, işçi sınıfının kültürünün temsilcisidir. (Bunun üzerine uzun uzadıya yazabilirim, yazmak da gerekir, ne var ki bu mektup böyle bir yazının yeri değil.) Tüm yoldaşlar, geleneksel soldan bu açıdan da farklılığımızın bilincinde olmalı ve partinin yarattığı, sunduğu bu olanağı hor kullanmamalıdır. Kaçışımdan sonra yeraldığım saflarda yaşadığım olumsuzluklar, hayal kırıklığı ve kan uyuşmazlığı, yanlışlarının nedeni değil, yanlışlarımı besleyen bir kaynak oldu. Bu yüzden yaratılan yeni kültürün önemini çok iyi bildiğimi düşünüyorum.

Yuvama dönüşüm, benim için bir anlamda yeniden doğuştu. Ancak aşınam gereken bir o kadar zaafla malul bir doğuş. Dünün zaaflarını büyük bir oranda aştığını söyleyebiliyorum. Bunda bana Parti'min ve öncelikle de "Partimizin özü ve özeti" olan Habip yoldaşın çok fazla emeği geçti. Bugün Ölüm Orucunda bir komünist olarak ölümün üzerine yürüyorsam, bu Parti'min bana harcadığı emek ve verdiği değer sayesindedir. Dürüst, namuslu hiçbir insanın inkar edip vefasızlık yapamayacağı bir emektir bu. Ve inanın yoldaşlar, Parti'miz her insanımıza bu emeği harcıyor. Bunun değerini bilmek zorundayız.

Peki, ben ne yaptım zaaflarımı aşmak için? Başta kendi sorunlarıın olmak üzere sorunlardan kaçmamayı, çözümcü yaklaşınayı

öğrendim, bu birincisi... İkincisi, Parti'mi sahiplendim, kendimle özdeşleştirdim, ki bu bir komünist için olmazsa olmaz bir kişilik özelliğidir. Bu kişiliği edinmemde kendime örnek aldığım kişi Habip yoldaştır. Aynı şekilde, tanıyabildiğim oranda aynı şeyi Ümit yoldaş için de söyleyebilirim.

Bu ikisini başardıktan sonra, diğer zaaflarla mücadele etmek inanın epey kolaylaşıyor. Zaaflarımı büyük ölçüde aştığımı söyledim, ama bu savaşımım hala sürmekte, çünkü hala pek çok eksiğim var. Bir komünist olarak son nefesimi verene dek bu savaşım sürecek.

Parti ilanını duyduğumda buruk bir sevinç yaşamıştım. Kuruluşunda emeğim olabilirdi. Bu imkana sahiptim. Ne var ki, yukarıda söylediğim kaçışımdan ötürü emeğim geçmedi. Üstelik zindandaydım ve bu doğal olarak sınırlıyor emek harcamayı. Sahiplenmek ise ona emek harcamakla olur. Emek harcamadan sahiplenme üzerine söylenen her söz boş laftır ve ciddiye alınacak hiçbir yanı yoktur. Bu yüzden duyduğum burukluk çok normal, dahası yaşanması gereken bir duygudur.

Doğrusu bu ya, mücadelenin dışarıdan içeriye doğru evrilmesini belli bir sevinçle karşıladığımı itiraf etmem gerekiyor. Sevindim çünkü, böylece Parti'min bayrağını taşımak ve daha yukarılara çıkarmak imkanı doğuyordu benim için. Bu Parti'me verebileceğim mütevazı bir emekti benim için. Sevincimi bu çerçevede anlamalısınız.

Bu eylem, her şeyden önce bayrağımızı daha yukarılara taşımanın zemini olacaktı, bir tür sıçrama tahtası... Hücreleri yıkmak buna tabi olandı. Ancak bu eylem Partimiz için ağır bir bedel ödemeyi gerektiriyordu. Çünkü ölüme yatanlar çok değerli insanlarımızdı. (Kendimi bugün için bu nitelemeyi hak eden biri olarak gördüğümü söyleyemem. Bunu söylerken tevazuda bulunmuyorum. Toplamdan bakarak bunu söyledim ve böylesine değerli yoldaşlarla birlikte bayrağımızı yükseltiyor olmak benim için tarifsiz bir mutluluk ve bir onur.)

Bu yüzden Ölüm Orucu cüret isteyen, iddia taşıyan bir eylem ve Parti'm bu cüreti gösterdi. Politik tıkanmayı aşmak, devrim yolunu açmak, dahası hücre saldırısı gibi güçlü bir saldırıyı, buna bağlı olarak sermayenin topyekün saldırısını püskürtmek için bu cüreti göstermek gerekiyordu. Gösterildi de... Süreci bu biçimiyle öngördüğüm andan itibaren gönüllü olduğumu belirttim.

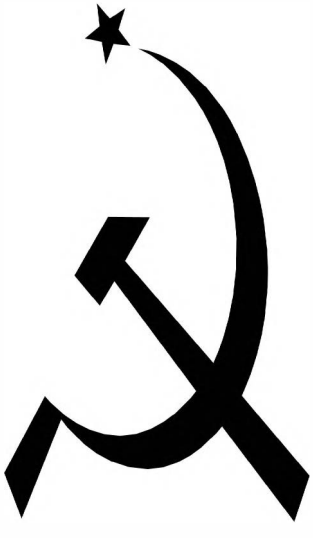
Israrlı bir gönüllüktü benimkisi ve ben bu onura layık görüldüm. Gelinen aşamada fazla söze gerek yok: Şehitlerimiz gibi ölümün üzerine tereddütsüz yürünecek.

Sevgili yoldaşlar,

Zaferle birlikte yeni bir atılıma gireceğiz. 19 Aralık öncesi yaşanan kitlesel sokak eylemlerini yarının güçlü bir sınıf ve kitle hareketinin habercisi olarak görmek gerekiyor. Sınıfın ve emekçilerin gözü üzerimizde olacaktır. Çünkü, hatırı sayılır güven kazanılmış durumda ve daha da kazanılacaktır. Her yoldaş, gözü üzerimizde olan, umudu ve geleceği olduğumuz sınıf ve kitleyi kucaklayabilecek güç ve dinamizm içinde olmalı. Şimdiden böyle olmalı, yarını beklemeden. Ve böyle de olacağına tüm içtenliğimle inanıyorum.

Parti'miz sınıfın ve devrimin partisidir. Parti'mizin bayrağı altında savaşıyor ve ölümün üzerine yürüyor olmanın onurunu ve gururunu taşıyorum ve yoldaşlarımı çok seviyorum. Tüm yoldaşlarımı devrimci coşkuyla kucaklayor, sevgiyle öpüyorum.

Hoşçakalın.

Her alanda partili tarzı varedebilmenin sorunları...

Uzun süredir üzerinde düşündüğüm bazı konulara (kitle çalışması, kurumsallaşma, kadro sorununda bazı noktalar, çeper örgütlenmesi, yayınlar) ilişkin görüş, öneri ve eleştirilerimi paylaşmak istiyorum. Burada kitle çalışmasının, politika belirlemenin, bu politikaların kitlelere taşınmasının devrimci bir parti için taşıdığı önemden bahsetme gereği duymuyorum. Zaten bu konulardaki düşüncelerimiz, belgelerimiz ortada. Konuyu daha iyi açabilmek için Ümit yoldaşın *"Kitle çalışması üzerine notlar"* yazısından bazı alıntılar yapma ihtiyacı duydum. Burada yukarıda saydığım konuları her yönüyle ele almaktan çok, kitle çalışmasındaki eksikliğimizin bu alanlarda bazı yansımalarını ortaya koymaya çalışacağım.

İnsanlarımızın ancak politika yapılarak güç olunacağı gerçeği üzerinden herhangi bir kafa karışıklığı yaşadığını düşünmüyorum. Ümit yoldaş yazısında bu gerçekliği ortaya koyduktan sonra, kitlelere politik müdahale sürecinde şöyle bir sıralama yapıyor: *"Süreci ve alanı tahlil etmek, sürece müdahale edebilecek politikalar geliştirmek ve nihayet bu politikaları hayata geçirecek güçleri, araçları bulmak, açığa çıkarmak."* Yoldaş yazısının devamında, süreci anlama, tahlil etme, ona müdahale edecek politikalar geliştirmede bir üstünlüğe ve birikime sahip olduğumuzun, asıl sıkıntı yaşadığımız alanınsa, politikaları hayata geçirmede ve bunu uygun araçlar yaratmada olduğunun altını çiziyor. Devamında şu tespiti yapıyor:

"Geliştirdiğimiz politikaları hayata geçirecek araçları bulup çıkaramadığımız ölçüde ürettiğimiz politikaların değeri de kalmamaktadır. Amacımız güzel şeyler söylemek, kuvvetli yazılar yazmak değil de kitleleri savaştırmak olduğuna göre, bunun böyle olmasından doğal bir şey de olamaz. En doğru düşünceler kitleler tarafından fiili bir kuvvete dönüştürülmedikçe bir hiç olmaya mahkumdur."

Tartışmak ihtiyacı duyduğum sorun tam da bu noktada. Aynı zamanda teorik-ideolojik birikimimizle pratiğimiz arasındaki büyük mesafe.

Dönüp, gerek kendi yaşadığım sürece, gerekse PYO ve MYO'da yayımlanan yazılara tekrar bakma gereği duydum. Politikaları hayata geçirme ve bunun araçlarını yaratmada oldukça sıkıntılı olduğumuzu daha açık görmüş oldum. Kitle çalışmasında geçmişten gelen önemli deneyimlerin olmaması (en azından yayınlar üzerinden böyle örneklere rastlamadım) gibi etkenlerle birlikte, birçok çalışma alanında politika yapmanın araçları ve yöntemi noktasında yeterli açıklık taşındığını düşünmüyorum. Varsa bile bunun pratikteki karşılığı ya çok dar oluyor ya da yaşama geçirilemiyor. Şu anki mevcut gerçekliğimiz bu. Dönüp yayınlarımızdaki kitle çalışmasıyla ilgili yazılara bakılırsa, çalışmamızın genişliği daha çok bildiri, astığımız afiş, yapılan yazılamalar üzerinden anlatılıyor. Bunların gerekliliği açık. Sorun bu araçların zamanla kendi içinde amaçlaşması. (Bir alana müdahale edilecekse ilk aklımıza gelen bildiri oluyor.) Bunlar dışında kitle hareketine müdahale noktasında farklı araçlar bulamamamız, üretememiz. Kültürel ve sanatsal etkinlikler (tiyatro, müzik, şiir vs), kurultaylar, seminerler, paneller, film ve dia gösterimleri, işçi evleri... Bunlar ve benzeri faaliyetler devreye sokulmadığı ölçüde, diğer çalışmaların meyvelerini de toplayamıyoruz.

İçeriğini, doğruluğunu-yanlışlığını bir kenara bırakıp birkaç örnek vereceğim. Bir hareket kadın sorunu üzerinden bir kurultayla yüzlerce insana hitap edebiliyor, ya da çekilen bir film üzerinden yüzlerce insana seslenebiliyor. Müzik grubu veya kültür merkezi üzerinden binlerce insanı etkileyebiliyor. Dönüp kendimize bakalım. Bu tür araçları kullanamadığımız gibi, böylesi bir çaba ve yoğunlaşma içine de girmiyoruz. Bu tür adımları pratikte hep tali adımlar olarak görüp elimizin tersiyle itiyoruz. Bu alanda bir

birikim sahibi olamamamız nedeniyle (mevcut çalışma tarzı, anlayış ve kültürümüzün de etkisiyle), yaratılan araçları da amaca uygun kullanamıyoruz. Doğallığında çalışma alanlarında kısır bir döngü yaşamak zorunda kalıyoruz. Bu darlığı kıramamamızın, sürekli aynı sorunlarla boğuşmamızın insanlarımız üzerindeki yıpratıcı ve geriletici bir rol oynadığını gözden kaçırmamak lazım. İnsanlarımızın mücadelenin dışına düşmesindeki nedenlerden birini de burada aramalıyız. İnsanlar yaptığı işten heyecan ve haz duymalı. Bunun tek yolu ise üretimden geçiyor. İnsanlar sürekli üretemedikleri ölçüde heyecanlarını da yitirebiliyorlar.

Her alanda profesyonelleşmeyi, kurumsallaşmayı yakalayamadığımız sürece, bu sorunları aşamayacağımız ortada. İnsanların devrimcileşmesinin, kadrolaşmasının teorik-ideolojik ve pratik olarak iki ayağı olduğunu koyuyoruz. Birinci noktada birikimimize yaslanabildiğimiz, onu kullanabildiğimiz ölçüde sorun yaşamayacağımız açık. Pratik planda ise farklı araçlar yaratamadığımız ölçüde, insanların gelişimini yoğunlukla bildiri dağıtımı, afiş, pul vb. üzerinden karşılamak zorunda kalıyoruz. Gerçekten insanlarımız bir süre bildiri dağıtıp, afiş asmasalar kendilerinde büyük bir boşluk hissetmekte, hatta devrimciliklerini bile sorgulayabilmektedirler. Oturmuş kültürümüz üzerinden bu çok da anlaşılmaz değil.

Esnek araçlar yaratamadığımız oranda ise, ya çevre ilişkileri yaratamıyoruz, ya da varolanı herhangi bir alanda konumlandıramıyoruz. Böyle bir durumda insanlar ya herşeyle mücadelenin içinde oluyor ya da köşelerine çekiliyorlar. Çünkü onları konumlandırabileceğimiz, kendi deneyimimizle en küçük su taneciğini akıtabileceğimiz, devrim lehine çevirebileceğimiz ara basamaklara sahip değiliz. Sahip olamadığımız oranda bu katkıları arkamıza alamıyoruz.

Yaşanan birçok sıkıntının, sorunun kaynağını, mevcut çalışma tarzımızda, onun kendi darlığında aramak gerekiyor. Yayınlar noktasında da böyle. MYO'nun Şubat sayısında gerekli değerlendirmeler yapılmış. Özellikle Ümit yoldaşın kongreye sunmuş olduğu taslak metni oldukça isabetli buldum. Geniş bir kitle çalışmasını hakkını vererek yapamadığımız takdirde, doğallığında yayınlarımız da ne böylesi bir çalışmadan beslenebiliyor, ne de böyle bir çalışmayı besleyecek tarzda çıkabiliyor. Yayınlarımız daha çok kadroları, taraftarları motive etme ve iç eğitim aracı olarak işlev görüyor. Özellikle kongre sonrası süreçte bu daha ağırlıkla bir biçimde yansıdı. Belli kısımları dışında kongre belgelerini yayınlama yolunu seçmemeliydik. Ki zaten bu belgeler kitap olarak derli toplu bir hale getiriliyor. Teorik yayınımızın olmaması, bizi PYO'yu, bu işlevi kısmi de olsa yerine getirecek bir araç olarak kullanmaya itiyor. Son 2-2.5 senelik MYO'lara bakıyorum, sadece parti kadrolarına, taraftarlara dönük. MYO'nun önemi ve işlevi üzerine sürekli vurgu yapılırken, MYO, bırakın duyarlı demokrat işçileri, öncü ilerici işçilere bile verilemeyecek tarzda çıkıyor. Çünkü sınıfın öncülerine değil, somutta parti kadrolarına sesleniyor. Yayınlarımızdaki bu tarzın bir an önce değiştirilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Sonuç olarak

19 Aralık katliamı öncesi ve sonrası sürecin, eksiklerimizi daha net ortaya çıkardığını düşünüyorum. Gerek Ulucanlar katliamı, gerekse 19 Aralık bizim böylesi süreçleri göğüslemekte ne kadar zorlandığımızı gösterdi. Aileler noktasında mevcut kurumsallaşma da olmasa, daha dağınık bir süreç yaşamamız kaçınılmazdı. Devrimci bir parti için profesyonelleşme ve kurumsallaşmanın kritik önemi açık. Hızla her alanda partili tarzı var edebileceğimiz kurumsallaşma ve profesyonelliğe her zamankinden çok ihtiyacımız var. Amatörlüğü bir an önce terk etmeliyiz.

Bu süreç ne kadar hızlı işleyebilir? Bunun kısa vadeli olacağını düşünmüyorum. Çünkü hala partili tarzla aramızda ciddi mesafe var. Mesafeyi kapatabilmek, ancak oturmuş kültürü, tarzı, anlayışı değiştirmekle, yerine partili tarzı, düzeyi ortaya koyabilmekle olanaklıdır. Burada şu noktayı tekrar belirtmek istiyorum; ideolojik-politik müdahale ve önderliğin yanısıra pratikmüdahale ve önderlik kendini her zamankinden çok hissettirmektedir.

A. Uğur

Devrimci iç yaşamın siyasal önemi

Hangi alanda olursa olsun, her partili kadro ya da militanın temel amacı ve vazgeçilemez görevi, parti çizgisi ve kararlarını hayata geçirmektir. Doğaldır ki parti çizgisi ve kararları ancak örgütlü bir yapı tarafından hayata geçirilebilir. Parti örgütümüzde somutlanan bu yapı, parti programı ve çizgisinin sağladığı ideolojik açıklığın yanısıra, parti tüzüğünün devrimci iç yaşam ve işleyişe ilişkin olarak belirlediği esaslara dayanır. Bir bütün olarak parti örgütünün ve onun her bir örgütsel biriminin başarısı, parti programı, taktiği ve tüzüğünün sağladığı bu açıklıklara dayanmak ölçüsünde olanaklıdır. Parti örgütlerinin temel unsurları, insan öğesi olan kadrolar da parti çizgisi doğrultusunda başarılı bir çalışma yürütme görev ve yükümlülüklerine buradan bakmak durumundadırlar.

Programı kavrayıp içselleştirmek temel önemdedir. Ancak bu kavrayış, eğer tüzüğün parti içi ilişkiler ve işleyiş çerçevesinde sağladığı açıklıktan, ancak bu tür bir açıklık üzerine kurulacak devrimci disiplin ve yaşam birliği ilkesinden yoksunsa, parti çizgisini hayata geçirmede yine de başarısız kalınacaktır. Bu alandaki kavrayış eksikliği, devrimci iç yaşama olumsuz yansıyabileceği gibi, kimi zaman ilişkileri tahrip edecek düzeye de ulaşabilmektedir. Dolayısıyla her partili bu kavrayış ve açıklığa ulaşma çabasında olmalıdır. Her partiliden de önce her parti örgütü, komitesi ya da hücresi, kendi bünyesinde bunu, bu kavrayışı ve açıklığı, bunun ürünü olan bir örgütsel pratiği hakim kılmak zorundadır.

Gerek kongre tartışmaları belgelerinde, gerekse parti yayın organlarında bu konuda yeterli malzeme fazlasıyla bulunmaktadır. Unutmamak gerekir ki bu alandaki yazılı birikimiz, marksist-leninist kavrayışa ve uluslararası deneyime dayandığı gibi, kendi örgütsel deneyimlerimizin eleştirel bir genellemesine de dayanmaktadır. Burada sorun; yoğun bir emeğin ürünü olan bu materyalleri tekrar tekrar inceleyip, gerçek yaşamda karşılaştığımız sorunlara bu perspektifle yaklaşabilmektir.

Sorunlara müdahale siyasal zeminde olmak zorundadır

Devrimci iç yaşam sözkonusu olduğunda, organlar bünyesinde ya da tek tek yoldaşlar arasında zaman zaman sorunların çıkması doğaldır. Zira her yoldaş farklı ortamlardan, sınıfsal, kültürel ve politik gelişim süreçlerinden geliyor olabilir. Bu nedenle sınıfsal köken, eğitim durumu, alışkanlıklar, yaşam tarzı vb. konularda farklılıklar olabilir. Önemli olan, şu veya bu nedenle ortaya çıkan bir sorunla karşılaştığımızda nasıl tepki verdiğimiz, hangi kaygılarla hareket ettiğimizdir. Kimi zaman kaygılar siyasal zeminden kişisel ya da duygusal zeminlere kayabilmektedir. Her samimi partili, böyle bir düzlemde sorunu tartışmaktan kaçınmalı ve başkası tartıştığında buna müdahale etmeli, kısır, anlamsız ya da sağlıksız, bu nedenle de çözüm ve yarardan çok zarar getiren tartışmaları önlemelidir. Bu başarılamadığı ölçüde eleştiri ve özeleştiri gibi temel önemde devrimci ve devrimcileştirici bir silah elimizde işlevsiz kalacaktır, ya da yozlaşacaktır. Bu da beraberinde ya sağlıksız, çarpık ve yapıcı olmak yerine yıkıcı tartışmaları, ya da bu türden sorunların birikip patlama noktasına gelmesini getirecektir.

Partimizin kendi iç örgütsel yaşamında yarattığı devrimci demokratik ortam, ilişkiler ve gelenekler, her yoldaşın kendini zorlanmaksızın kolayca ifade etmesini, eleştiri ve önerilerini özgürce ortaya koymasını olanaklı kılmaktadır. Bu bizim Türkiye'nin geleneksel küçük-burjuva

bürokratik ve anti-demokratik örgüt pratiklerine en temel üstünlüklerimizden biridir ve bir rastlantı değildir. Tersine, tam da geleneksel anlayış ve uygulamaların eleştirisine (ki buna bir noktadan sonra parti yaşamında da bürokratik bir yozlaşmaya uğrayan uluslararası komünist hareketin tarihsel deneyimlerinin eleştirel ele alınışı da dahildir) dayanmaktadır.

Kaldı ki parti içinde devrimci eleştiri, özeleştiri ve denetim, partiye karşı temel bir görev ve yükümlülük olduğu kadar, aynı zamanda patiye karşı açık ve dürüst olma temel ilkesel tutumunun da bir gereğidir. Tüm bunlar birarada, örgütsel iç yaşam ve ilişkilerdeki her sorunu devrimci kaygılarla, yapıcı ve devrimcileştirici bir temelde eleştirip, müdahale etmeyi gerektirir. İç birliğimizi ancak böylece sağlam temeller üzerinde pekiştirmeyi başarabiliriz. Karşılıklı güvene dayalı yoldaşça ilişkileri parti yaşamında ancak bu zemin üzerinde yükseltebiliriz ve böylece egemen kılabiliriz. Partinin bütününde olduğu kadar, tek tek organlarda ve kadrolarda, hata ve zaaflardan arınmanın başka bir yolu ya da yöntemi de yoktur zaten.

O halde eleştiri-özeleştiri silahını parti yaşamında devrimcileştirici bir araç ve yöntem olarak sürekli ve yöntemli bir biçimde kullanmalıyız. Elbette, hep vurgulayageldiğimiz gibi, bu silahı amacına uygun bir tarzda, mutlak olarak yapıcı ve devrimcileştirici bir biçimde kullanmalıyız. Eleştiri her zaman düzeltmek, devrimcileştirmek ve bunun sonucu olarak kazanmak amacını taşımalıdır. Ortamı ve ilişkileri zedelemeden, yapıcı olmaya, kişilikleri değil fakat hata ve zaafın kendisini hedef almaya çok özel bir özen göstermeliyiz. Aksi halde silah ters tepebilir, devrimcileştiren değil yıkan, demoralize eden, çalışma ve mücadele kapasitesini düşüren bir rol oynayabilir. Burada eleştiriyi doğrudan muhatabına ve parti organı zemininde yapmak, eleştiri yaparken gerçekleri dayanmak, hata ya da zaafı ortaya koymakla kalmayıp bunu çözümlemek ve çıkış yolu göstermek gerekir. Eleştiri ve tartışmaların kısırlaşıp yozlaşmaması için bu da temel önemde bir koşuldur.

Temel kaygı her zaman partinin ve devrimin çıkarları olmalıdır

Parti çizgi ve kararlarını yaşama geçirmek, doğru politika ve taktiği belirlemenin yanısıra, başarılı bir pratik çalışma tarzını da gerektirir. Ancak bu çalışma tarzının pratik başarısı, devrimci iç yaşam ve ilişkilerin partide ve parti organında egemen kılınmasıyla yakından ilişkilidir. Dolayısıyla bu iki alan birbirini besleyen, pekiştiren tarzda ele alınmak, diyalektik bir bütün olarak kavranmak durumundadır.

Örgütlü devrimci mücadelede iç sorunlarla yüzyüze kalmak, organ yaşamını ya da günlük pratik yaşamı paylaştığımız yoldaşlarla belli sorunlar, çelişkiler yaşamak sürpriz olarak algılanmamalı. Taktik, politik, pratik, duygusal, kişisel vb. konularda farklılıklar olabilir. Olması da bir ölçüde kaçınılmazdır. Eğer sorun ve çelişkilere yaklaşımda partimizin, aynı anlama gelmek üzere devrimin çıkarlarını kıstas alabilirsek, üstesinden gelemeyeceğimiz sorun yoktur. Dahası her sorunun devrimci bir çözümü, ilişkileri ve organ yaşamını yeni bir düzeyde devrimcileştirmenin bir olanağına da dönüşür bizim için.

Bunu başaramadığımız yerde ise sorunların gittikçe yumaklaşması, içinden çıkılamaz bir hal alması kaçınılmazdır. Böyle bir sonucun partiye ya da devrime hizmet etmeyeceği; şaşmaz bir biçimde devrimci amaçlar için kullanılması gereken zaman ve enerjinin yanlış kullanılmasına yolaçacağı; bundan da öteye, parti içi yaşamı bozup zehirleyeceği ise ortadadır.

Hiçbir samimi devrimcinin partisine ve devrime bilerek zarar vermek istemeyeceği, tersine bundan özenle kaçınmak isteyeceği açıktır. Ama bunu bir iyiniyet sorunu (ki bu iyiniyet aksine sonuçlara hiç de engel değildir) olmaktan çıkarıp gerçek yaşamda güvencelemenin biricik yolu; parti programını ve tüzüğünü, parti çizgisini ve örgütsel normlarını içselleştirmekten, bu konuda bilinçli ve sürekli bir çaba içinde olmaktan geçer.

Emekçi kitlelerdeki umutsuzluk ve güvensizlik....

Çözücü halka devrimci önderlik pratiği

Önderlik sorunu en zorlu süreçlerde sınanacak, toplumsal harekete önderlik pratiği içinde çözümlenecektir. Kitlelerin önderliklere güvensizliklerinin temelinde yatan etkenlerden biri, geçmişte bu iddiayla ortaya çıkanların olumsuz akibeti, diğeri kitlelerin partiyi (önderliği) kendi dışlarında ve uzaklarında görmeleridir. Kitlelerin kabaran isyanlarının açığa çıkmasını dizginleyen, derinliklerde yatan bu umutsuzluk ve güvensizliktir. Her emekçinin isyanını dizginlemesinin gerisinde, çetin hayat koşulları karşısında kendini tehlikelerden korumaya dönük geliştirdiği savunma durumu yatar. Umutsuzlu ve çaresizlik içindekiler durumlarına şükretmenin bahanesini yaratırlar.

Geniş kesimlerin önyargı ve korkuları ne kadar karmaşık olursa olsun, aşılmaz değildir. Biz daha en başından itibaren sorunun kritik yönünü önderlik sorunu olarak belirlemişiz. Yani esas çözümün kendimiziz. Bu, emekçi kitlelerin korku ve kaygılarını küçümsemek anlamına gelmez. Tersine, tam da bunun gözeterek, kendi cephemizden hata yapmadığımız, doğrularımız konusunda tavizsiz olabildiğimiz ölçüde, sorunları aşma imkanına sahip olabileceğimizin bilincindeyiz.

Emekçilerin örgütlü mücadeleye karşı korku ve kaygılarından birkaç örnek:

* Örgütlerin içine girme, harcanırsın.

* Örgütlerin çoğuna MİT yönetir, sizler de buna alet olursunuz.

* Devrim olsa '75-80 döneminde olurdu. Kitle hareketinin o kadar canlı olduğu bir ortamda bunu başaramayanlar, bugünkü ortamda boş yere uğraşırlar ve harcanırlar.

* Örgütlerin başında birkaç tane yönetici var, onlar sizleri kullanıyorlar, harcanan sizin gibi gariban çocukları oluyor.

* Söylediklerin çok doğru, yine mücadele et, haklıyı haksızı ayırt etmekten yine vazgeçme, ama boyundan büyük işlere girme.

* Kendini düşünmüyorsan yakınlarını düşün, yok yere onları da ateşe atıyorsun.

* Öyle anlar oluyor ki, senin gibi yapmak istiyorum, ama kiminle ve hangi birine karşı? Bırak herkes kendisi mücadele etsin. Böyle gelmiş böyle gider...

Bu sözler, emekçilerin, bir dönem mücadeleye girmiş, arkasında bir kırılma yaşamış, devletin baskı ve acımasızlığı karşısında kendi kabuğuna çekilmiş kesiminin devrimci örgütlü mücadeleye dönük korku ve kaygıları. Kendi sosyal çevremizin mücadele çağrılarımıza verdikleri cevaplar. Bu korku ve kaygılar, devlet tarafından devrimci mücadeleye karşı güvensizliği yaymaya dönük propagandanın bir ürünü olmakla birlikte, tutarsız küçük-burjuva devrimciliği gerçekliği de bunun öteki yüzüdür. Eğer devletin gerici propagandaları geniş kitleler içerisinde karşılık bulabiliyorsa, sorunun bu yönü inkar edilemez. O halde, devletin bu alandaki propagandasını boşa çıkartacak bir pratik ortaya koyulabilmelidir.

Bir gözaltı sürecini aktaran yoldaşın kısa bir cümlesini hatırlıyorum. Polis sorgu sonrasında diyor ki; senin çözülmeni beklemiyoruz, sende küçük bir soru işareti yaratabilmişsek bizim için bu yeterli! Devlet devrimcide nasıl bir soru işareti yaratabilir? Davasına ve partisine karşı güvensizliği geliştirmek... Devrimci işin bu yönünü bilerek direnir. Kitlelerin korku ve kaygılarının gerisinde ise yaşanmış bir deneyim vardır ve bu onu teslim almaya yetebilir.

Bu ülkede devrimci militanların direnişi karşısında diz çöken devlet, öte yandan koca örgütleri teslim alabilmiştir. '80'de saldırıyı göğüsleyememiş, devrimci mücadeleden kopmuş, düzen içerisinde çürümeye başlamış dönekler, bugünün bir gerçekliğidir. Karşı-devrimin propagandasını kolaylaştıran, kitleler nezdinde etkili olmasını sağlayan...

Bugün bir yanda, mücadele eden ve direnen, taş taş üstüne koymaya çalışan devrimciler gerçekliği... Öte yanda, dökülen, ve çürüyen bir kaçkınlar gerçekliği... Ve mücadele edenlerin parmakla sayıldığı gericilik dönemlerde, kitleler çürüyenleri değil mücadele edenleri ilgiyle izlerler. Ve kendilerine koruma güdüsüyle tepkili davranmaları, uzak durmaları, anlaşılamayacak ve aşılamayacak bir durum değildir.

S. Çiçek

Partimizin tüzüğü üzerine/8

Parti İl Komitesi (İK)

(III. Bölüm/8. madde)

H. Fırat

"Partinin Temel Organları" başlığını taşıyan III. ana bölümde, Parti Kongresi ve Merkez Komitesi'ni 8. madde halinde İl Komitesi (İK) izliyor. Yerel önderliğin temel organı olan İK'ya ayrılmış 8. madde bütünlüğü içinde şöyledir:

"8) İl Komitesi (İK):

a) İK, sorumlu olduğu alandaki tüm parti örgütlerinin faaliyetini, partinin genel çizgisi ve MK'nın karar ve direktifleri doğrultusunda yönetmekle yükümlü yerel yönetici organdır. İK, partinin ildeki güçlerinin dağılımını yapar, yeni parti birimlerini oluşturur, il kasasını yönetir.

b) İl komiteleri MK tarafından oluşturulur. Oluşturulmuş İK'lar, MK tarafından onaylanmak kaydıyla, kendi bileşimlerinde değişikliklere gidebilirler. İK sekreterini kendi seçer. İK toplantıları en az 15 günde bir yapılır.

c) İK'lar ildeki faaliyet hakkında MK'ya her ay düzenli raporlar vermekle yükümlüdür.

d) İK, her üç ayda bir, il faaliyetinin genel bir değerlendirmesini içeren, il çalışmasının yeni görev ve hedeflerini belirleyen yazılı bir raporu il örgütüne sunmakla yükümlüdür.

e) İK, MK tarafından onaylanmak kaydıyla, kendi sorumluluk alanında parti çizgisi doğrultusunda yerel yayın organları ya da bültenler çıkarabilir."

İl önderliğinin genel çerçevesi

Burada en önemli en temel hüküm ilk şıkta ifade edilmiştir: *"İK, sorumlu olduğu alandaki tüm parti örgütlerinin faaliyetini, partinin genel çizgisi ve MK'nın karar ve direktifleri doğrultusunda yönetmekle yükümlü yerel yönetici organdır..."*

Parti İl Komitesi, sorumluluğunu taşıdığı ili ve sorumluluğu altındaki il örgütünü her açıdan ve derinlemesine tanıyıp değerlendirebilmekle yükümlüdür öncelikle. Derinlemesine ve çok yönlü olarak tanınmayan bir ilde başarılı bir parti çalışması yürütmenin olanağı zaten yoktur. Aynı şekilde sorumluluğu altındaki il örgütünü, organları, kadroları ve imkanları her açıdan iyi tanıyıp değerlendiremeyen bir il komitesi, bu güç ve olanakların ne doğru bir düzenlemesini yapabilir, ne de onları başarılı bir il çalışmasına yöneltebilir. Bu açıdan, başarılı bir il çalışması için gerek ile gerekse il örgütüne ilişkin tanıma ve değerlendirme, başarılı bir il önderliğinin zorunlu bir önkoşuldur. Bu çok temel aynı zamanda çok basit bir gerçekmiş gibi görünür; ama uygulamada, kendi iline ilişkin doğru dürüst bir değerlendirmesi olmayan il komitesi ya da yerel komite örneklerine pek sık rastlanır.

İl çalışmasının ve dolayısıyla il örgütünün *"partinin genel çizgisi ve MK'nın karar ve direktifleri doğrultusunda"* yönetilip yönlendirilmesi bir başka temel noktadır. Fakat yeterince açıktır ve bu nedenle bunun burada özel bir izahına gerek yoktur. Parti il komitesinin görevi kendi başına genel politika üretmek değil, fakat partinin ve MK'nın saptanmış politikalarını ve genel direktiflerini bulunduğu ile başarıyla uygulamaktır. Bunun bir gereği olarak, bu genel politikaları yerel koşullara yaratıcı bir biçimde uyarlamaktır. Bu bizi ilk temel nokta olarak ifade edilen soruna geri götürüyor. Genel politikaların yerele yaratıcı ve başarılı bir uyarlanması, ancak yerel koşulların yakinen tanınmasına ve başarıyla değerlendirilebilmesine bağlıdır.

Üçüncü önemli nokta, *"sorumlu olduğu*

alandaki tüm parti örgütlerinin faaliyetini" yönetme sorunun ele alınmasına ilişkindir. Bu yönetme görev ve misyonu öncelikle politik anlamı ve içeriği ile ele alınmalı ve buna uygun düşen bir il önderliği pratiği içinde olunmalıdır. Sorun bulunduğu ildeki parti çalışmasına ve mücadelesine her açıdan, politik ve pratik, önderlik yapabilen bir yönetici organ olarak kavranmalıdır öncelikle. İl çalışmasına önderlik bu anlamda ve kapsamda kavranmadığında, sorun, alt organlarla salt pratik ilişkilere ve bu ilişkiler içindeki sürekli yönlendirmelere indirgendiğinde, bu darlık ve tek yanlılık, kaçınılmaz olarak organların ya da ilişkilerin güdülmesine, bürokrasiye yol açar. Dahası, örgüt güvenliği bakımından son derece sakıncalı olmakla kalmayan, üstüne üstlük müthiş bir enerji ve zaman israfına dönüşen anlamsız ve yararsız bir ilişki trafiği halini alır.

Yerel çalışmaya politik önderlik esastır

Parti il komitesinin bir ilin faaliyetini yönetip yönlendirmeyi öncelikle politik bir çerçevede ele almasına ilişkin bu sorun üzerinde, taşıdığı özel önemden dolayı biraz daha durmak gerekir. Devrimci bir sınıf partisi, bu konumundan gelen bazı sorunlar ve sınırlılıkları kaçınılmaz olarak yaşar. Herşeyden önce illegalitenin getirdiği sınırlılıklarla yüzyüze kalır. Bu kendini öncelikle iki temel alanda gösterir. Burada ilkin, illegal örgütsel yapının kaçınılmaz olan göreli darlığından gelen sınırlılıklar sözkonusudur. İkinci olarak ise, örgüt içinde, örgüt güvenliği bakımından gerekli ve zorunlu olan bir uygulama olarak, ilişkilerde ve iletişimde bir sınırlılık, belli zorunlu sınırlamalar sözkonusudur.

Parti il komitesi ildeki parti birimleriyle, alt komite ya da hücrelerle, toplantılarına katılarak ya da belli ara ilişkilerle, çoğu durumda en fazla 10-15 günde bir ancak doğrudan bir ilişki ya da iletişim olanağı bulabilir. Bu böyle olunca, eğer il komitesi il faaliyetine önderliğini sadece organları doğrudan ilişkilerle yönetmeye indirgerse, bu bir darlık yaratır ve güdükleşmiş, giderek bürokratlaşmış bir önderlik pratiğine yolaçar. İlin faaliyetine politik olarak yön verememek, ilin sorunlarını politik olarak değerlendirememek, il örgütünün yönünü politik bir çerçevede belirleyememek, beraberinde salt örgütsel birimleri, komiteleri ya da hücreleri, pratik planda yönetmeyi getirir. Politik önderlik ve buna dayalı pratik yönlendiricilik işlevinden bu uzaklaşma ise kaçınılmaz olarak önderlik adı altında alt organları gütmeyi getirir ki, bu da zaten bürokratlaşma demektir..

Merkez Komitesi ele alınırken bu konunun üzerinde fazlaca durulmadı. Zira MK partiye genelde önderlik etmesi gereken temel yönetici organ olduğu için, onun bu konudaki görev ve sorumlulukları zaten özel bir açıklama gerektirmeyecek denli açıktır. Partinin temel önderlik kurumu olarak MK partinin ideolojik-politik çizgisini geliştirir, partinin dönemsel taktiklerini belirler, parti örgütünün, partinin genel çalışmasının ve dönemsel mücadelenin önünü açar. Bu onun en temel görevi olduğu için, merkezi önderlik misyonu kendini tam da burada gösterdiği için, bu nokta üzerinde fazlaca durmak bir ihtiyaç değildi.

Fakat yerel önderlik sözkonusu olduğunda, bu sorunun yerel önderliğin sorumlulukları çerçevesinde açık ve sağlam bir biçimde kavranması çok özel bir önem taşır. Bunu kendi bu alandaki deneyimlerimizden hareketle olduğu kadar, geçmiş örgüt deneyimlerinden dolayı da özellikle önemsiyorum. '80 öncesi örgüt pratiklerinden biliyorum, en çok yakınılan sorunlardan biri İK'ların il çalışmasını yönetip yönlendirmeyi politik bir önderlik olarak gerçekleştiremeyip hantal ve bürokratik yapılara dönüşmesi, il çalışmasının önünü açmaktan çok tıkamasıydı. Bunun bizde de belli sınırlar içinde örnekleri görüldü. 3. Genel Konferans'ımızın örgüt sorunları bahsinde tartıştığı en önemli meselelerden bir tam da bu oldu. Bu tartışmalar bugün için bile son derece aydınlatıcıdır. Zira burada zaafın kendini nasıl gösterdiği ayrıntılarda irdelenip ortaya konulmakla kalmamış, ilkesel ve ideolojik bir

bakış açısıyla, geçmiş ve güncel deneyimlerin en temel noktalar üzerinden bir genellemesi de yapılmıştır.

Bu açıdan, parti tüzüğümüzün bu maddesini iyi anlayabilmek için, EKİM 3. Genel Konferansı'nın *"Mahalli Örgütlenme ve Faaliyetin Sorunları"* başlıklı metni de mutlaka yeniden incelenmelidir. (*EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler*, s.181-188, Eksen Yayıncılık). Örneğin burada daha konunun girişinde vurgulanan temel nokta ile ilgili olarak, sözkonusu metinde şunlar söylenmektedir: *"Her il komitesi, genel olarak faaliyet gösterdiği mahalli alana, özel olarak da mahalli devrimci harekete ve işçi hareketine ilişkin olarak açık bir değerlendirmeye sahip olmalıdır. Olayların akışına paralel olarak geliştirilen ve zenginleştirilen böyle bir değerlendirme olmaksızın, ne yakın ve uzak hedefleri isabetle saptamak ve ne de gündelik somut çalışmayı sağlıklı bir çerçeveye oturtmak mümkündür..."* (s.182)

Hedefli ve planlı çalışmaya dayalı bir il önderliği

İK önderlik görevini alt örgüt birimlerinin pratik denetimine ve yönetimine indirgerse eğer, gerçek önderlik fonksiyonundan uzaklaşır. Bu kendi içinde bir darlık, kısırlık ve giderek de bir bürokrasi üretir. İK'lar il düzeyinde kuruluyor; her il ise bir sosyal yaşam alanıdır. İK öncelikle kendi bu yerel alanıyla ilgili bütünsel bir fikir oluşturmak, çok yönlü bir değerlendirme yapmak, bu çerçevede bir açıklığa ulaşmak zorundadır. Bu değerlendirme ve açıklıklar temelinde partinin genelde belirlenmiş politikaları ile MK'nın dönemsel olarak belirlenmiş politikalarını bulunduğu alana yaratıcı bir biçimde uygulamakla, böylece il çalışmasının sorunlarına açıklık getirmekle yükümlüdür. İK bunu yaparsa, yaptığı ölçüde, ilin gerçekten önder ve yönetici organı olabilir, il örgütüne de hakim olabilir.

İK, sorumluluğu altındaki ilde genel planda, uzun ve orta vadede nelerin yapılabileceği ve yapılması gerektiği, bunun için ilk adımda işe nereden başlanabileceği konusunda bir değerlendirmeye, deyim uygunsa bir hareket stratejisine sahip olmalıdır. Kendi ilini her açıdan iyi tanımalı ve hareket stratejisini de buna dayandırmalıdır. Bunu başardığında, elinin altındaki güçlerin ve olanakların dağılımını da buna, yani amaca uygun bir biçimde yapacaktır. Bir ilin özgül bir politikası olacak ki, güçler de o doğrultuda amaca uygun bir biçimde mevzilendirilip seferber edilebilsin. Genellikle ihmal edilen bir temel sorumluluk noktası olduğu için, bunun üzerinde özellikle duruyorum.

İl'e ilişkin özgül politikalar belirlemek ili çok yönlü olarak tanımakla mümkündür. Siz örneğin İstanbul ilini yönetiyorsanız, kentin toplamı hakkında sosyal, siyasal ve kültürel açıdan genel bir değerlendirmeye sahip olmak ve bunu dönemsel bir değerlendirme ile birleştirmek durumundasınız. Bu temel üzerinde önceliklerinizi saptamak zorundasınız. Yani nerede ve nasıl çalışılacaktır? İşe nereden başlanacaktır ve nasıl bir gelişme çizgisi hedeflenecektir? Bu konularda somut bir değerlendirme ve buna dayalı bir çalışma planınız yoksa, kendiliğindencilikten kurtulamazsınız. Bu konularda açık bir değerlendirmeniz yoksa eğer, güç ve olanakların dağılımı ve kullanımı da doğru bir biçimde, amaca uygun bir biçimde yapılamaz. Politik çalışmada bir belirsizlik, bir boşluk, giderek bir kendiliğindencilik doğar. Böylesi bir çalışmayı da örgütsel planda bürokrasi tamamlar ve il çalışması kısırlaşır, gelişme temposu kazanamaz.

Politika üreten konumlar çoğunlukla merkezi konumlar, merkezi organlar olarak anlaşıldığı için, buna ayrıca dikkat çekiyorum, il önderliği çerçevesinde bu temel noktayı özellikle vurguluyorum. Nasılsa partinin yayın organları var, yayın organlarına yansıyan politikalar var, bunlar kadrolara gidiyor, herkes ne yapacağını iyi kötü biliyor diye bakılamaz. İl komitesinin görevi bunların nasıl yapıldığını izlemek, denetlemek, arada bir müdahale etmekten

ibaret de olamaz. Bu genel politikaların illere özgü bir biçimde yorumlanabilmesi, özgül bir il politikasının saptanabilmesi de gerekir. İldeki güçlerin, saptanmış politikaya, yapılmış değerlendirmelere göre, amaca uygun bir biçimde kullanılabilmesi lazım.

Bir ilin kendi içinde dağınık, oraya buraya serpilmiş ilişkiler vardır örneğin. İl komitesi der ki, eldeki bu dağınık güçleri, artı şuradan çekeceğimiz üç-beş kişiyi şu şu alanda yoğunlaştıralım, öncelikle buraya yüklenelim, burada belli bir süre içinde mevzi tutmaya bakalım; bunu başarırsak eğer zamanla şu şu alanlara da gerekli güç kaydırmaları yoluna gideriz, böylece kökleşeceğimiz yeni bir alan açmış oluruz. Bu, güç ve olanakların sınırlı olduğu bir durumda, bir çalışma alanı ya da bölgesi tercihidir. Beklenmedik gelişmelerin, koşullardaki muhtemel değişmelerin, yeni güçleri beklenmedik biçimde kazanmanın ya da mevcut kadroların bir bölümünü şu veya bu nedenle yitirmeni ortaya çıkaracağı yeni durumları, bunları hesaba katan bir esnekliği burada saklı tutuyorum. Bunlar her zaman olabilir; ama bu bizi, şu veya bu ildeki İK'mızı, il çalışmasına ilişkin hedefler koymak, tercihlerde bulunmak ve somut planlar yapmak gereğinden alıkoymamalıdır.

Partinin yerel çalışması bir bütündür

"... İK, partinin ildeki güçlerinin dağılımını yapar, yeni parti birimlerini oluşturur, il kasasını yönetir." Bu çoğu kere bürokratik bir yetki olarak anlaşılabiliyor. Bir ilde hangi kadronun nereye verileceğine, hangi imkanların nasıl kullanılacağına elbette İK karar verir. Ama önemli olan bunu bir politik bakışaçısıyla yapabilmesidir. İl'e ilişkin bir politika saptayabilmesi, güçlerin dağılımını da buna göre yapabilmesidir. Yerel yönetici organlarımız, somutta İK'larımız bunu böyle kavrayabildikleri, görev ve sorumluluklarına bunun ışığı altında yaklaşabildikleri ölçüde, gerçekten il'in kişilikli, yaratıcı ve verimli bir çalışmayı örgütleyebilen önderlik organları haline gelirler. Yoksa il çalışması kısırlaşır, İK'lar bürokratlaşır, çalışma dağınık, rastgele, kendiliğindenci, giderek büroktatik ve keyfi bir zemine oturur. Bir türlü mesafe katedilemez. Halbuki, somutta partinin mesefa katetmesi, il çalışmalarının gelişip güçlenmesiyle, serpilmesiyle mümkündür. Temel önemde bir noktadır bu.

Bir başka temel nokta ise şudur. Bir ildeki siyasal yaşam, dolayısıyla da siyasal çalışma bir bütündür. Partinin bu ildeki tüm güç ve olanaklarını da bunun gerektirdiği bir bütünsellik içinde ele alabilmek gerekir. Burada örneğin illegal çalışma legal çalışma gibi ayrımlar yoktur, bunlar çalışmanın biçim ve yönteminin getirdiği ayrımlardır. Bir il önderliği bunlara toplamı üzerinden bakabilmeli, elinin altındaki güç ve olanakları bu farklı çalışmaların toplamı üzerinden görebilmelidir. Kendi örgüt deneyimlerimiz üzerinden baktığımızda, illegal örgüt alanı ve çalışması ile legal alan arasında bu bütünselliğin başarıyla kurulamadığını görüyoruz. Böyle olunca, aynı ilde iki merkezli bir çalışma doğuyor ve bunların ildeki çalışmanın toplamı olarak bütünleştirilmesi aksıyor. Bu hem İK'nın ildeki tüm güç ve olanakları ilin genel çalışması için değerlendirememesi, görev ve hedeflere bunun toplamı üzerinden bakamaması sonucunu getiriyor. Hem de açık çalışma alanının yerel parti önderliğinden ve yönlendirmesinden uzak kalması, dolayısıyla da çeşitli açılardan yetersizliklerle ve zaaflarla yüzyüze kalmasına yol açıyor.

Oysa bir ildeki parti örgütü ve çalışması bir bütün olmak zorundadır.. İldeki bütün çalışmanın gerek sorunlar ve çözümler, gerek hedefler ve görevler yönünden parti il komitesinin önderliği altında merkezleşebilmesi lazım. Önderlik olarak, güçlerin kucaklanması ve değerlendirilmesi olarak, güçlerin amaca uygun yönlendirilmesi ve kullanılmaı olarak vb.

Sözünü ettiğim bu bölünmenin gerisinde genellikle, İK'nın ilin bütününü kucaklayacak bir önderlik bilinciyle hareket edememesi, buna uygun düşen bir önderlik kapasitesi ortaya koyamaması vardır. Biraz da "o alan" ve "bu alan" bakışının kendiliğinden yarattığı

ve giderek olağanlaştırdığı bir çarpık anlayış var burada.

Bir İK kendi alanındaki çalışmanın sorunlarını ele alırken, hedefler saptarken, planlar yaparken, elinin altındaki güç ve imkanlara salt illegal örgütsel yapı ve ilişkiler üzerinden bakamaz. Buna açık çalışmadaki güçleri, imkanları, araçları vb. de dahil edilmek durumundadır. Bütün bunların toplamı ışığında ve bütün bunlarla birlikte saptanmalıdır hedef ve görevler, bunun üzerinden yapılmalıdır çalışma planları. Diyelim ki, A kentinde 1 Mayıs'a hazırlanıyorsunuz. Güçlerinizi ve olanaklarınızı düşünürken, açık ve kapalı alanı bütünü üzerinden görebilmek, değerlendirmeyi buna göre yapabilmek, hedefleri buna göre saptayabilmek, dolayısıyla somut planlamayı da buna göre düşünmek durumundasınız.

Daha alt düzeyde de bu böyledir. Diyelim sizin A ilinin B alt bölgesinde yerel bir parti komiteniz ve yanısıra açık çalışmanız var. Parti komitesi bu bölgede, ben petrol ve metal işkolunda şu şu alanlara yönelik olarak çalışacağım ve şunu hedefleyeceğim derken, B alt bölgesinde açık alan güçlerini de hesaba katmazsa, amaca uygun, doğru, yeterli bir planlama yapamaz. Açık alandan hitap etmek, lagal çalışmasın araç, biçim ve yöntemlerinden gereğince yararlanmak fazlasıyla önemlidir. Siz onları da işin içine katan ve onları da yönlendirmeyi amaçlayan bir değerlendirme, bir planlama yapmıyorsanız, bu durumda geriye ne kalır? Geriye, gerçekten illegal örgüt alanındaki sınırlı güçlerle hedeflediğiniz alanlara yönelmek kalır ve alandaki çalışma parçalanır. O zaman aynı çalışma bölgesinde tek bir parti komitesi ve bütünsel bir parti çalışması değil, partinin biribirinden kopuk iki çalışma alanı ve bunlara kendince yön veren iki ayrı yerel önderlik sözkonusu olur.

Biçim olarak gerçekten de iki ayrı çalışma vardır bu aynı bölgede, öyle de olmak durumundadır. Açık çalışma ve kapalı çalışma, burada görünürde iki ayrı çalışmadır. Biçim olarak bu böyle olmakla birlikte, ilgili yerel alanın yönetici organı onu kendi önderliği altında bütünleştirebilir ve bütünleştirebilmelidir. Bunun için somut örgütsel bağlantılara girmeye de gerek yoktur, bunun uygun başka biçimleri vardır ve bunları kullanmak çok da zor değildir. Diyelim ki ilgili bölgede metal işkoluna yükleneceksiniz. Bunu hiç de salt illegal propaganda ve teşhir faaliyeti olarak yapmak durumunda değilsiniz. Kendi dolaysız çalışmanız içinde bunun bir dizi legal ya da yarı-legal biçim ve yöntemini yaratabilirisiniz, konumuz bu olmadığı için bunu bir yana koyalım. Ama aynı yüklenme işinde pekala aynı bölgedeki açık çalışmanın güç ve olanaklarından da en iyi biçimde yararlanabilirsiniz ve bunu başarabilmeniz yalnızca bir yönlendirme sorunudur. Neden açık imkan varken illegal örgütsel bildiriler kullanasınız ki? Örneği önce açık alanın propaganda olanaklarıyla burayı bir süre dövelim, böylece burada bir hava oluşsun, işçilerin dikkati belli bir siyasal hareket üzerine toplansın. Ardından ya da bizzat bu aynı çabaya paralel olarak örgüt kadrolarımızla bu dövülmüş ya da dövülmekte olan alana yönelmeye bakarız. Bu tümüyle güç ve imkanlara bütünsel bakabilmek ve buna uygun bir planlama içinde olabilmek sorunudur.

Güçleri en iyi biçimde değerlendirmek ve muhtemel sorunların önüne geçmek

Bu mesele üzerinde özellikle duruyorum; zira bu mesele örgütte uzun süre bir türlü kavranamadı. Yerel örgüt komiteleri değerlendirmelerini yaparken ve hedeflerini saptarken, soruna hep de illegal alandaki güç ve imkanlar üzerinden bakıyorlar. Oysa, öyle dönemler olur ki, bir örgüt sadece kendi geleceğinin, sürekliliğinin güvencesi olan dar bir örgütsel omurgayı illegalitede tutar, öteki güçleri büyük ölçüde açık çalışmada değerlendirir ya da doğası gereği bu güçler zaten açıktır ve açıktadır. Kuşkusuz buradaki açık olmayı deşifre olmak ya da etmek biçiminde anlamamak gerekir; sözkonusu güçler kendi doğallığı içerisinde açıktırlar ve açıkta çalışmaktadırlar. En iyi unsurları

partiyle organik ilişkiler içinde oldukları halde bu bilinmez, başarıyla kamufle edilir.

Belirli bir örgütsel gelişme düzeyine uluşmış bir ilde partinin örgütsel omurgası ne olabilir? İl komitesi, artı üç-dört alt bölge komitesi, artı bunların her birine bağlı birkaç parti hücresi, artı teknik altyapı. Bu partinin bir ildeki örgütsel omurgasıdır, partinin varlığının ve çalışmasının sürekliliği bununla güvence altına alınır. Saldırılarla etrafı budansa, kitlesi geçici olarak dağıtılsa bile, parti bu dar örgütsel omurga sayesinde yaşar, çalışmasını kesintisiz olarak yürütür. Bununla birlikte, normal bir gelişme sürecinde partinin ilişkileri ve olanakları bu dar profesyonel omurgayla kıyaslanamaz ölçüde geniş olur. Özellikle de açık çalışma alanındaki güç, ilişki ve olanaklar için geçerlidir bu. Dolayısıyla, partinin yerel önderlik organı olarak İK, değerlendirmelerini ve planlamasını salt illegal alandaki dar örgütsel omurga üzerinden yapmaz, yapmamalıdır. Legal ya da illegal tüm alanlarda etkileyebildiği, şu veya bu ölçüde seferber edebildiği bütün güçler üzerinden yapmak durumundadır bunu.

Bir İK kentteki açık alan güçlerini de kendi il tercihleri çerçevesinde yönlendirir. Diyelim A bölgesinde açık çalışan güçler dağınık bir takım ilişkiler üzerinden hedefsiz yönsüz bir çalışma içerisindeyse, onların oradan çekilmesini sağlar, bu güçler şuralara kaydırılsın, örneğin petro-kimya işkolundaki şu şu fabrikalara açık araçlarla yöneltilsin der, diyebilmelidir.

İlin tüm çalışmasının bir yerde merkezileşmesi lazım, bu İK'dır. Önderlik ve yönlendirmenin İK'da merkezileşmesi lazım. İK kendi hesabını, değerlendirmelerini yaparken, açıktaki güçlerin bu değerlendirmeler içerisinde nereye oturacağını, neye yarayacağını saptayabilmeli ve bu politika çerçevesinde onları da yönlendirebilmelidir.

Bu yapılmadığı zaman ne olur? Açık çalışma her zaman daha geniş imkanlara, daha geniş bir inisiyatife, daha rahat hareket alanına sahip olduğu için, bir süre sonra açıkta yerel planda ikinci bir parti önderlik odağı oluşur. Güçlerin bölünmesini giderek yerel önderliğin bölünmesi izler. Açık alanın avantajlarından ve hareket serbestisinden dolayı partinin gerçek yerel yönetici organı gölgede kalır. Biçim olarak elbette gölgededir, illegaldir, gizlidir, gözden uzaktır, biçim olarak müdahaleden uzaktır. Ama tüm bunlar biçim yönünden böyledir ve işin özünde ildeki tüm parti çalışmasını yönetip yönlendirmeye hiçbir biçimde engel değildir. İK eğer gerçek bir önderlik kapasitesi ile ve uygun kanalların bularak, yaratarak ilin toplam çalışmasını yönetip yönlendiriyorsa, mesele yok. Ama değilse, o zaman önderlik odağı zamanla açık alana kayar ve telafisi zor sorun ve zaafiyetlere yolaçar. Nitekim birkaç yıl önce yaşanan açık alan provokasyonunda çok özel bir payı oldu bu çarpık durum ve bunun beslediği eğilimlerin. Biz daha çok çalışıyoruz denebilmişti o zamanlar. Söylenenlerin ne denli gerçek olduğundan bağımsız olarak, bu çarpık zihniyetle konuşanlara söylenınesi gereken basitçe şuydu: Siz legalsiniz, sayısız imkanlar ve kolaylıklarla yüzyüzesiniz, tabii ki daha çok çalışacaksınız, çalıştığınızdan kat kat daha fazla çalışmasını ayrıca başarmak durumundasınız.

Ama İK, başından itibaren açık alan da dahil yerel plandaki tüm parti güçlerini kucaklayacak ve partinin yerel çalışmasının bir parçası ya da uzantısı oldukları bilinci ve ruh halini yerleştirecek tarzda davranırsa, mesel kalmaz. Açık çalışma da ildeki genel çalışmanın bir parçası olur, öyle algılanır ve zaten öyle gerçekleşir. Parti kendini örgütsel biçim olarak gizler, ama politik olarak gizlemez, bu ne gerekli ne de olanaklıdır zaten. Partinin politik çalışması ve mücadelesi büyük bir bölümü ile açık çalışmadır her zaman. Elbette bunu dar anlamda açık alan çalışması anlamında almamak gerekir, burada partinin toplam çalışması üzerinden söyleniyor bunlar.

Sonuç olarak, il çalışması bir bütündür; bu, partinin bir ildeki tüm çalışmasının ve ona yön veren politikanın merkezileşmesi, alandaki toplam güçlerin ortak hedefler ve planlar çerçevesinde toplu seferberliği demektir. Bir İK bunu yapabildiği ölçüde bulunduğu ilin gerçek yönetici önderlik

organı olmaya hak kazanır.

MK'ya düzenli raporlar

İl komitesi üzerine maddenin b şıkkı tümüyle teknik bir hükümdür, kendi içinde yeterince açık belirlemeler oldukları için üzerinde ayrıca durmayacağım. Burada yalnızca şu özel nokta hatırlatılabilir: Parti örgütünün ileri bir gelişme ve olgunlaşma aşamasında, parti il komitelerini seçme yetkisi İl Konferansları'na geçebilir. Bu aşamada doğal olarak tüzüğümüzün bu hükmü de tümüyle yeniden düzenlenir.

8. maddenin c şıkkına geçiyoruz: *"c) İK'lar ildeki faaliyet hakkında MK'ya her ay düzenli raporlar vermekle yükümlüdür."*

Raporların önemi, kongrede örgütsel sorunlar üzerine tartışmalarda yeterli açıklıkta ortaya konulmuştur. Bu sadece MK'nın ya da yönetici organların bilgilendirilmesinden ibaret değildir. Her rapor yazma çabası, aynı zamanda, çalışmanın bütünsel olarak ve derinlemesine bir değerlendirmeye tabi tutulması demektir. Durumun çok yönlü olarak değerlendirilmesi, geride kalan sürecin ve gelecek dönemin bir arada ele alınması, geride kalan dönemin deneyimlerinin toparlanması, açığa çıkardığı sorun ve ihtiyaçların saptanması, yeni döneminin hedeflerinin, yapılcak işlerin, atılacak yeni adımların saptanması demektir. Düzenli rapor yazma zorunluluğu her birimi, buradaki konumuz çerçevesinde, yerel yönetici organı zorunlu olarak buna yöneltir.

Parti MK'sı ya da bir yönetici organı bir raporu incelediği zaman, bu organ şu süre içerisinde şunları yapmaya çalışmış, şu kadarını yapmış, bundan şu sonuçları çıkarmış, şimdi şunları hedefliyor ve bu çerçevede şu görevleri gerçekleştirmeyi düşünüyor, açık fikrini edinebilmelidir. Bir rapor, onu inceleyecek yönetici organa öncelikle bunu verebilmelidir.

Bu raporları inceleyecek yönetici organlar, öncelikle mevcut durumu ve gidişatı görmüş olurlar, dolayısıyla güçlere ve çalışmaya, örgütteki çalışmanın gidişine ve sorunlarına hakim olmayı başarırlar. Hakimiyet, yani örgütün nabzını tutmak, gidişatını bilmek çok önemlidir. Artı, sunulan durumdan bir takım sonuçlar çıkarırlar. MK'nın çıkaracağı sonuçlar, çoğu kere insanların sandığı gibi basit teknik sonuçlar olarak gerisin geriye sunulmaz partiye. MK onları parti çapında soyutlar, partinin tümüne hitap eden bir dizi değerlendirmenin konusu yapar. Çeşitli yazı ve değerlendirmelere yansır bu raporlardan süzülen sonuçlar. MK farklı raporlardan çıkardığı bir takım sonuçlar üzerinden bir ihtiyacı, bir zaafı, bir boşluğu görür, bunları gidermek için ne yapılması gerektiğini gözetir, buna göre adımlar planlar, işin düşünsel cephesinde buna göre kalem oynatır, pratik cephesine buna göre müdahalelerde bulunur, buna göre uyarılarda bulunur, buna göre direktifler iletir.

İl örgütüne raporun anlamı ve işlevi

İK'ya ilişkin 8. maddenin izleyen bendiyle devam ediyoruz: *"d) İK, her üç ayda bir, il faaliyetinin genel bir değerlendirmesini içeren, il çalışmasının yeni görev ve hedeflerini belirleyen yazılı bir raporu il örgütüne sunmakla yükümlüdür."*

Doğal olarak bunun işlevli olabilmesi için, il örgütünün bir parça kendini bulması, oturması lazım. Alt komiteler, alt komitelere bağlı hücreler, çalışma grupları ve komitelerinden oluşan bir yapının oluşması lazım. Bu yapı parça parça oluştukça ve oluştuğu her ilde, İK üç ayda bir bunu kolaylıkla yapabilir, yapmak durumundadır. Bu tüzük hükmü İK'ları üç aylık dönemsel planlar yapmaya yöneltiyor, amaç bu bir yerde de. İK'nın çalışmaları büyük bölümüyle dolaysız olarak pratik çalışmaya dönüktür. İl çalışması pratik bir çalışma olduğu ölçüde, üç ay aslında fazlasıyla uzun bir süredir. Ve bir partinin İK'sı üç ayda bir genel bir muhasebe çıkarırsa ve sonraki dönemin görevlerini bunun ışığında saptarsa, böylece gelecek üç aylık zaman dilimini planlar ve kendi il örgütüne sunarsa, bu başarılı ve dinamik bir il çalışması için çok büyük bir imkan olur. Ne yapıldığı bellidir; değerlendirmeler yapılmış, gerekli sonuçlar çıkarılmıştır. Ne yapılacağı bellidir; geçmiş dönemim deneyimlerinin de ışığında bu

değerlendirilmiş, sorunlar, zayıflıklar ve yeni görevler saptanmış, eleştiriler, öneriler ve elbette direktifler ortaya konulmuştur. Bu tüm il örgütüne yönelik bir çağrıyla da birleştirilmiştir. Bu, bir il örgütünü üç ayda bir yeni değerlendirme ve belirlemelerle gayrete getirmek, aydınlatıp motive etmektir. Bu, döne döne il çalışmanın irdelenmesi, değerlendirilip gözden geçirilmesi demektir. Bu çoğu kere 4-5 sayfalık özlü bir metinden ibaret olur. Bol söz kalabalığı değil, sorunların özü önemlidir burada. Sorunları ve görevlerin özünün iyi bir biçimde sunulması önemlidir burada. Rapor olur 15 sayfa olur, ama bir sürü gereksiz laf yığınıdır, ilerletici bir şey yoktur. Rapor vardır, topu topu 2-3 sayfadır, ama meseleleri en özlü bir biçimde saptamakta, durumu, dönemi, görevleri ve hedefleri açık seçik ortaya koymaktadır.

Örneğin başarılı bir faaliyet yürütülmüştür, il komitesi bunun anlamlı ve coşkulu bir değerlendirmesini yapar, bu il örgütünde motivasyonu artırır. Yoldaşlar şunları şunları başardık, demek ki oluyor; şunları saptamıştık, şu güçleri seferber ettik, şunlar aksadı, ama esasta şunlar sağlandı, der bu rapor, il kadrolarını ve birimlerini motive eder, moral verir. Bunun üstüne yeni dönemin görevlerini oturtur. Ya da bir faaliyet yürütmüştür, başarısızlık vardır. Bu başarısızlığı değerlendirir, ama bunu öyle bir devrimci açıdan değerlendirir ki, başarısızlığın bu değerlendirme tarzından yeni devrimci bir ruh çıkarır ortaya. Bu yapılmadığında, bunun üzerine ortalıkta bir sürü ileri geri laf edilir, başarısızlığın üzerine bir de moral yıkım olarak biner bu. Oysa başarısızlığın devrimci açıdan, demek oluyor ki ileriye dönük bir değerlendirmesi tüm bunları engellediği gibi, sonraki adımları kazanmanın bir imkanına da dönüşür.

Bunlar burada artık ayrıntı oluyor kuşkusuz; ama parti tüzüğünün hükümlerinin somut anlamı ve işlevinin anlaşılmasını kolaylaştırıdığı için, çok da gereksiz değil.

Yerel yayınlar sorunu

8. maddenin son şıkkındayız: *"e) İK, MK tarafından onaylanmak kaydıyla, kendi sorumluluk alanında parti çizgisi doğrultusunda yerel yayın organları ya da bültenler çıkarabilir."*

Bu kendi içinde açık bir hüküm. Burada en önemli nokta "MK tarafından onaylamak kaydıyla" sınırlamasıdır. Bu gerekli ve önemli bir sınırlamadır. Partinin güç ve olanakları bir bütündür ve MK, bu güç ve olanakların toplamını amaca en uygun bir biçimde değerlendirebilecek konumda olan biricik parti organıdır. Yerel bir yayın organı çıkarabilir bir il komitesi. Ama bu merkezi yayın organlarının zayıflaması, onlara yerelden yapılan katkıların aksaması pahasına olmamalıdır. Güçleri ve durumu toplamında MK gördüğü için, şu veya bu ilde bir yerel yayını gündeme getirmenin zamanı olup olmadığını en iyi o değerlendirebilir. Çünkü partinin yayın organları partinin toplamından beslenir. Siz zamansız olarak çok sayıda yerel yayın çıkarırsanız, bu bir güç dağılmasına yolaçar. Diyelim ki A kentindeki güçler partinin yayınlarını beslemekten çok kendi yayınlarını çıkarmaya bakarlar, merkezi yayınlar yerelden gelen katkılardan yoksun kalmaya ve zayıflamaya başlar.

Demek oluyor ki, yerel yayınlar merkezi yayınların gerçekten emmeyi başaramadığı fazla enerjiyi emebilen organlar olarak çıkmalıdır, yoksa onları zayıflatmak pahasına değil. Buradaki en temel noktalardan biri budur.

İkincisi; yerel çalışmanın gerçekten bir yayın organını gerektirecek bir düzeye gelip gelmediği de ciddi bir değerlendirme konusudur. Yerel yönetici organlar bu konuda hata yapabilirler. Biz bunu bir ara çok yaygınlaşan bültenler pratiği üzerinden de somut olarak gördük. Yeterli güç ve imkanları yok, ama başka kentlerde bülten çıkarılıyor, biz de çıkaralım hevesine kapılmalar olabildi. Ama bir dizi örnek üzerinden bunun sağlıksız bir heves olduğu, sağlam bir değerlendirmeye dayanamadığı sonradan anlaşıldı.

Bu tür mahsurları giderebilmek için, yerel örgütlerin gençliği ve deneyimsizliği de gözetilerek, tüzüğümüzde "MK tarafında onaylamak" kaydı, dolayısıyla sınırlaması yer alıyor. Bu olumlu olan, partinin genel

(Devamı s.9'da)

Zorlu dönemleri proleter sınıf devrimcisi kimliğiyle aşacağız

Sınıf savaşı doğası gereği düz bir hat izlemez. İniş-çıkışlar, saldırı ve geri çekilmeler, zaferler ve yenilgilerle yürüyen bir süreçtir. Çatışma, fiziki kayıplarına rağmen, politik ve moral kazanımlarla sonuçlanabilir. Bu tümüyle devrimci direniş çizgisine bağlıdır. '71 devrimci hareketi, aldığı fiziki yenilgiye karşın, günümüze kadar süren devrimci militanlık geleneğini yaratmıştır. SAG-ÖO eylemiyle başlayan ve devletin faşist katliamına ve hücrelere karşı devam eden devrimci direniş çizgisi de, ağır kayıplara rağmen, politik açıdan düşmanın kazanım elde etmesini engellemiş ve devrim davasına büyük bir moral ve politik güç kazandırmıştır.

Ayrışma ve saflaşma döneminin sorumlulukları

Son gelişmelerle ilgili parti basınımızda yayınlanan siyasal değerlendirmelerde, devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın keskinleşmesi ve faşist devlet terörünün sol kesimlerde açık bir ayrışma ve saflaşmaya neden olduğu açık bir şekilde tespit edilmektedir.

Çok sayıda geleneksel devrimci akım daha sürecin başında zaafiyet göstermişlerdi. Reformist sol partiler ise tatlı su politikacıları olduklarını tartışmaya yer bırakmayacak bir şekilde ortaya koydular. Devlet solu ise katliamı alçakça alkışladı. Ama en önemlisi, devrimci direniş çizgisinin tam da bu süreçte gücünü yeniden ortaya koymuş olmasıdır.

Komünistler açısından burada önemli olan direniş damarıdır. Zira bu damar kapitalizmin her gün yeniden ürettiği ve yeniden üretmek zorunda olduğu toplumsal çelişkilerden beslenmektedir. Bu nesnel olgu hem devrimci direniş çizgisinin yenilemeyeceğine, hem de bu gür kaynağın nereden fışkırdığına işaret etmektedir.

Bugün büyük bir pervasızlıkla uygulanan yıkım saldırısının sınıf çelişkilerini daha da keskinleştireceği ve emekçi yığınlarda düzene karşı öfkeyi daha da büyüteceği açıktır. Sermaye düzeni böyle bir çatışmada işçi sınıfını öncüsüz bırakıp geleceğini güvencelemek istiyor. Bunun için devrimci hareketi tasfiye etme planlarını uygulamaya çalışıyor. Tutsak devrimciler kendi cephelerinden bu planı boşa çıkardılar. Şimdi görev bu planı dışarıda da bozmaktır. Emekçi kitlelerdeki devrimci potansiyel açığa çıkarılabildiği ölçüde, mücadelenin döktüğü, ardında bıraktığı posanın yeri fazlasıyla doldurabilecektir.

İşçi sınıfı ancak örgütlü ise misyonunu yerine getirebilir

Sınıf hareketinin verili durgunluğunun bir sınırı olduğu ve varolan çelişkilerin bu sınırın parçalanmasını beraberinde getirmesi kaçınılmazdır. Kitle hareketinin ne zaman kabaracağından bağımsız olarak komünistler, hazırlıklarını şimdiden buna uygun tarzda yapmakla yükümlüdürler. Parti asıl böylesi bir çalışmada önderliğini gösterecektir. Bu aynı zamanda partiye maddi-toplumsal zemin olan proletaryayla birleşme imkanı sağlayacaktır. Parti proletaryadan ve proletarya partiden ayrı kanallarda aktığı sürece, her ikisinin de gücü sınırlı olacaktır.

Birbirini güçlendiren, tamamlayan bu iki (gerçekte aynı) güç halihazırda farklı kanallarda akmaktadır. Her türden düşman bu iki kanalın birleşmesini engellemek için yoğun bir çaba sarf etmektedir. Zira, tek kanalda birleşen proletarya ve onun

örgütlü dünya görüşünden başka bir şey olmayan bilimsel sosyalizm, onlar için ölüm çanlarının çalması anlamına gelecektir.

İşçi sınıfının acilen partisini aradığı iddia edilemez. Fakat, nesnel koşullar oluştuğunda, kendi partisi olduğunu kanıtlayan örgütle birleşmekte güçlük çekmeyeceği tarihsel deneyimlerle kanıtlanmıştır. O halde, şimdilik esas sorumluluk sınıf devrimcilerine düşüyor. Partimiz dışında, bu coğrafyada başka bir gücün, parti ya da hareketin bu misyonu oynayamayacağı, artık tartışma gerektirmemektedir.

İşçi sınıfı örgütü, sınıf partisi olmanın farkı

İşçi sınıfının kapitalist toplumda özel bir yeri vardır. Kapitalizmin en ileri ürünü ve burjuvazinin mezar kazıcısı olması, ona başka bir sınıfın yerine getiremeyeceği bir misyon vermektedir. Bu misyon; özel mülkiyeti, sömürüyü ve kendisi dahil sınıfları ortadan kaldırmaktır. Zira Marx, proletaryayı "Kapitalizmin tek gerçek tutarlı devrimci sınıfı" olarak tanımlarken, tam da bu özel misyona işaret ediyordu. Böyle bir sınıfın partisinin diğer sınıf ve katmanların partilerinden farklı olacağı, olmak zorunda olduğu, dahası bu farkı ortaya koyamadığı durumda böyle bir sınıfı temsil edemeyeceği yeterince açıktır.

Partimiz ideolojik, politik, örgütsel çizgisi, devrimci geleneği ve oluşturduğu yeni kültürüyle bu farkı dosta düşmana göstermiştir. Ama şimdi önemli olan, bu farkı bizzat proletaryaya ve yoksul emekçi yığınlara gösterebilmektir.

Pratikte sınıf yönelimine sahip olma, sınıf çalışmasını temel alma konusunda perspektifimiz açık ve nettir. Zaten parti programı, çalışmamızın hedeflerini ve görevlerini genel bir çerçevede ortaya koymaktadır. Parti tüzüğü de yükümlülükler, görevler ve haklarla ilgili net bir formülasyonu önümüze koymaktadır. Geriye parti güçlerinin program ve tüzüğü arka planlarıyla kavrayıp özümsemesi, politika ve taktikleriyle somutlayıp sınıfa taşıması kalmaktadır.

Parti güçlerinin bu düzeyi yakalaması elbette bir süreç işidir. Komünistlerin üstün özellikleri bir anda oluşmayacaktır. Bizzat yaşamın, mücadelenin içinde sınanıp, güçlenmeyle, çelikleşmeyle kazanılabiliniyor ancak. Yine de her davranışımız, her hareketimiz asalak burjuvaziyi yıkma mücadelesine hizmet etmeli. Atacağımız her adım partiyi güçlendirmeyi hedeflemelidir. Parti politikasını sınıfa, emekçilere taşıma, bu çalışmanın içinde sınıfın en ileri güçleriyle parti saflarını besleme sorumluluğu bunu zorunlu kılıyor.

Dalganın yükseldiği dönemlerde devrimcilik kolaydır. Önemli olan baskı dönemlerinde, suskunluk dönemlerinde devrimci örgütü ve değerleri ayakta tutmaktır. Oysa içinden geçtiğimiz dönemde; "Devrimci akımın ezilip, ehlileştirilmesi burjuva düzenin temel amacıdır." Burjuva düzenin kimi siyasi akımlar şahsında belli bir başarı sağlamış olması bu dönemin zorlu geçeceğini gösteriyor.

Bu dönemin aşılması, açık bir bilinç ve tok bir iddia gerektirmektedir. Bu noktada komünistler parti basını sıkı bir şekilde takip ederek partinin güncel siyasal değerlendirmelerinden en iyi şekilde yararlanmalıdırlar. Bu sayede güncel ve dönemsel taktikler üretmede zorlanmayacaklardır. Aksamaların olması, belli pürüzlerin çıkması doğaldır. Pürüzsüz bir gelişim süreci yaşamın canlılığı içinde pek de mümkün değildir. Burada sorun pürüzleri aşıp yeni pürüzlere yüklenmektir.

Ne partinin, ne de parti kadro ve militanlarının tamamlanmış, bitmiş bir gelişme süreci olduğu düşünülebilir. Gelişme ve yetkinleşme sınırsız bir süreçtir. Marksizmi-Leninizmi kavramak, parti programını özümsemek, parti çizgisini hayata geçirmek açısından olduğu kadar; "sınıfı devrimcileştirme sürecinde, sınıf devrimcisi düzeyine ulaşmak" açısından da bu böyledir.

M. Dağlı

Devrimci kimlik ve devrimci iç yaşam

Parti saflarında mücadele eden militanların devrimci kimliği içselleştirmeleri, bir yaşam biçimi haline getirmeleri büyük bir önem taşımaktadır. Partinin ideolojisine, ilkelerine, kurallarına ve kültürüne göre yoğrulacak devrimci kimlik, devrimcinin kişiliğiyle bütünleşebilmelidir.

Günlük yaşamın örgütlenmesinden sınıfın örgütlenmesi için yürüttüğümüz mücadeleye kadar, tüm alanlarda devrimci kimliğin gereklerine uygun davranmak, bu kimliğin yüklediği misyona göre yaşamımızı oturtmak zorundayız. Devrimci disiplin, ilke ve kurallara bağlı devrimci iç yaşantı, devrimci kişiliğe ve kimliğe aykırı olan özellikleri bir bir ortaya çıkarır. Devrimci kültüre ve ahlaka aykırı olanları, küçük-burjuva hata ve zaafları açığa çıkararak bunları aşmaya zorlar.

Devrimci kimlik, ilkeli, kurallı ve planlı bir devrimci iç yaşantının oturtulmasını zorunlu kılar. Partinin ilke ve kurallarına göre örgütlenmiş devrimci iç yaşam, gıdasını devrimci kimlikten alır. Kurallı devrimci iç yaşantı düşmana vurulmuş bir darbedir. Küçük-burjuva kimliğin şekillendirdiği kişiliğin, alışkanlıkların, yaşam tarzının, keyfiyetçiliğin ve bireyselliğin ölümüdür. Kurallı devrimci iç yaşamın oturtulması, mücadelenin başarısının ve sürekliliğinin garantisidir, partiye verilecek zararların önüne geçilmesini sağlar. Yabancı ve aykırı olanı, zararlı olanı açığa çıkararak, onun mahkum edilmesini sağlar.

Günlük mücadelenin seyri içinde ne boşa harcanacak zamanımız ne de enerjimiz olmalıdır. Kaybedilen zaman, boşa harcanan emek devrimi kazanma mücadelesinin gecikmesi demektir. Bu yüzden harcanacak her emeğin ve zamanın büyük bir değeri vardır. Devrimcinin devrimci iç yaşamı oturtması bu açıdan da önemlidir.

Devrimci iç yaşamın örgütlenmesinde partinin temel çıkarları ve ilkeleri esas alındığında, proletaryanın devrimci disiplini kuşanıldığında ve özümsenerek bir yaşam biçimi haline getirildiğinde, aşılamayacak sorun yoktur. Küçük-burjuvaziye ait olan değerlerimiz, önyargılarımız ve alışkanlıklarımızı kökünden kurutacak olan devrimci iç yaşam, hata ve eksiklerimizi aşmamıza da olanak sağlar.

Kollektif emekle ilmek ilmek örerek büyüttüğümüz ve gözbebeğimiz gibi koruduğumuz partimizi yine kollektifin kendisiyle daha da güçlendirebilir. Kollektif emeğin ve birikimin ürünü olan partimiz, ancak kollektifin devrimci iç yaşantıyı oturtmasıyla korunabilir ve gelişebilir. Kollektif emek partinin emeğidir. Kollektif çıkar partinin çıkarıdır. Bu yüzden devrimci yaşamı ilkeli ve kurallı tarzda kollektife maledebilmek, partiye maledebilmektir.

Kurallı ve disiplinli yaşam, günlük yaşamımızın örgütlenmesinde de rolünü oynayabilmelidir. Devrimci için mücadele her yerde ve yaşamın her alanındadır. Ev yaşamında da partili olmanın getirdiği yükümlülüklerle hareket edilebilmelidir. Devrimci iç yaşantının örgütlenmesi bu mekanda da çok önemlidir. Evde geçen zaman devrime katkı doğrultusunda harcanmalıdır.

Yoldaşlarımızla ilişkilerimizin temelinde de partili yaşamın devrimci tarzda özümsenmesi ve yaşama geçirilmesi vardır. Yoldaşlarımızla ilişkilerimiz; devrimci eleştiri-özeleştiri, devrimci denetim, saygı, sevgi, yoldaşça paylaşım ve güven üzerine oturtulmalıdır. Bu özelliklerin tümü devrimci kimliğin olmazsa olmaz halkalarıdır. Devrimci kişiliği ve kimliği şekillendiren bu değerler, yoldaşlarımızla kuracağımız ilişkinin sağlıklı

olması ve yaşamımızı devrimci tarzda örgütleyebilmemiziçin önemlidir.

Sınıf içerisinde kökleşmenin, kalıcı mevziler elde etmenin yolu sağlam, disiplinli, devrimci kadrolara sahip bir partinin örgütsel güvenliğini garanti altına almasından geçer. Çünkü, ancak ve ancak, örgütsel planda güvenliğini sağlayabilen bir parti mücadelede süreklilik kazanabilir. Örgütsel güvenlik ise devrimci iç yaşamda kurallı ve ilkeli bir tarzı en ince ayrıntısına kadar oturtmaktan geçer. Bir devrimci yaşam tarzını ne kadar disipline ederse, partinin ilke ve kurallarına ne kadar bağlılık gösterirse, o ölçüde örgütsel güvenliği de sağlamış olur. Disiplinli ve kurallı iç yaşam örgütsel güvenliğin teminatıdır.

Kurallı ve devrimci kollektif iç yaşamı tüm kadrolara ve örgütlere maledebilmek için, her partili devrimci kimliği geliştirip içselleştirmede üzerine düşeni en üst düzeyde yerine getirme sorumluluğuyla yüzyüzedir.

D. Ceren

Küçük-burjuva alışkanlıkları her alanda yenmeliyiz!

Komünist hareketimiz mücadele sahnesine "yeni bir kültür, yeni bir geleneği" yaratma iddiasıyla çıkmıştı. Gelinen yerde sınıfın öncü devrimci partisi bunu yaratmayı başarmıştır. Ancak bu, saflarımızda küçük-burjuva zaaf ve alışkanlıkların altedildiği, buna karşı mücadelenin önemsizleştiği anlamına gelmiyor.

Polis rejimi altında, egemen sınıfın kendini her alanda tahkim ettiği koşullarda, komünist devrimciler olarak bu sistemi yıkma hedefiyle mücadele veriyoruz. Zor bir dönemin işçi sınıfı devrimcileriyiz, kendimizi böyle niteliyoruz. Egemen sisteme karşı devrimci mücadele bedeller ödemeyi gerektiriyor, bunun bilincindeyiz. Ancak, bilincinde olmak ile bunu gerçekten içselleştirmek iki farklı şeydir. Bu ise ancak genel bir devrimci kimlikten sınıf devrimciliğine dönüşüm ile başarılabilir. Dolayısıyla, her alanda küçük-burjuva zaaf ve alışkanlıklardan arınmak, sınıf intiharını gerçekleştirmek büyük bir önem taşımaktadır.

Partimizin yayınladığı genelgede (*Ekim*, sayı: 218) konu edilen küçük-burjuva zaaf ve yönlerimiz üzerinde titizlikle durmalı, buna karşı amansız bir mücadele vermeliyiz.

Küçük-burjuva zaaf ve alışkanlıklarımız konusu yayınlarımızda sıkça işlenmiştir. 3. Konferans ve daha kapsamlı olarak Parti Kuruluş Kongresinde netlik sağlanan tartışma konularından biridir. Zira bunun, küçük-burjuva devrimciliğinden kopan hareketimiz için somut bir karşılığı vardır.

"Partimiz küçük-burjuvaziye neden güvenmiyor?" deniliyor sözkonusu genelgede. Çünkü partimiz bir sınıf partisi olmakla birlikte, küçük-burjuvazinin mücadele içindeki darlığına ve sınırlılığına güvenemez. Sınıflar mücadelesi bunu gerektiriyor. Devrimci mücadele tarihi bunu gösteriyor.

Küçük-burjuva yönlerimize bu gözle bakmalı, küçük-burjuva zaaflarımızın aşılamadığı sürece kendini değişik biçimlerde üreteceğini, bilinçli bir tarzda müdahale edilmediği sürece bunun bize büyük bir faturaya dönüşebileceğini unutmamalıyız.

Sınıf intiharı herşeyden önce, egemen düzenle olan bağları koparark, yaşamı proleter bir tarzda kurabilmekten geçiyor. Ancak bu elbette bir anda gerçekleşemez. Alışkanlıkların gücü bir anda kırılamaz. Bu süreç devrimci mücadele pratiği içinde sürekli işleyecektir. Devrimci sınıf kimliği böyle bir süreçte kazanılabilecektir. Örneğin, devrimci mücadeleye katılıp herşeyi göze alan, en azından böyle düşünen bir devrimcinin parti disiplinine ve gereklerine karşı zayıf davranması küçük-burjuva zaafların gücüne bir göstergedir. Bu zaafı hiçbir biçimde küçümsememek, tersine ciddi bir mücadelenin konusu haline getirmek, kararlılıkla üzerine gitmek gerekir. Devrimci sınıf kimliğini içselleştirmek bunu gerektirir. En küçük gibi görünen bir sorunun bile üstünden atlanmamalıdır.

V. Nidal

Çürüme, yozlaşma ve devrimci değerler

Kapitalist sistemin herşeyi kendisi gibi çürüttüğünü ve yozlaştırdığını söylüyoruz. Özellikle son yirmi yılda düzenin insanları nasıl bir yaşama mahkum ettiğini görüyoruz. Devletin en büyük başarısı budur. Baskı ve işkenceyle, medya ve eğitimle insanları kendi dar yaşamları dışında hiçbir şeyle ilgilenmeyen, tepki göstermeyen varlıklar haline getirmiştir. Seks, uyuşturucu, futbol, loto, toto vb. yoluyla beyinler esir alınmıştır.

Bu ülkede deprem gibi bir doğal olay aşırı kâra yönelik yapılaşmadan dolayı bir felakete dönüşebiliyor. Dört duvar arasına tıkılan bir avuç devrimci tarihte eşine az rastlanır bir vahşetle katlediliyor. Emekçilerin sefalet ücretlerine mahkum edildiği, yirmi milyon insanın işsiz olduğu, çalışma saatlerinin alabildiğine uzadığı, sosyal hakların çok sınırlı olduğu ya da hiç olmadığı bir ülkede yaşıyoruz. Ama bütün bunlara karşı insanların tepkisi henüz sınırlı. Kuşkusuz bu yirmi yıllık politikaların bir sonucu. İnsanlar bir güvensizlik ortamına sürüklenmişler. Tek yaptıkları ehven-i şer mantığıyla seçimden seçime kötünün iyisini aramak.

Ama bu ülkede tüm baskı, işkence ve katliamlara rağmen kırılıp teslim alınamayan devrimci bir damar var. Bu damar bir türlü kurutulamıyorsa, bu toplumdaki devrimci dinamiklerin bir göstergesidir bu. Peki niye açığa çıkartılamıyor? Evet, terörün yanısıra devletin ideolojik saldırıları da çok boyutlu. Ama bu kadar sorunun yaşandığı bir ülkede devrimci potansiyellerin açığa çıkartılamamasını yalnızca buna bağlamak, kendi misyonumuzu yadsımak anlamına gelir.

Kuşkusuz bu çerçevede irdelenmesi gereken temelli sorunlar var. Ben yalnızca birkaç noktaya dikkat çekmek istiyorum.

Bunlardan birisi gerçekte çok parçalı olmayan (ki ölüm orucu süreci bunu açıkça göstermiştir), ama görüntüde çok parçalı olan sol hareket tablosudur. Bu parçalılık insanların kafasını karıştırıyor. Madem amaçları aynı, niye ayrı yerde duruyorlar düşüncesi hakim. Bunu kırmak için bu dejenere çevreleri politik sahnenin dışına atmak gerekiyor.

Bir başka etken, bu ülkenin emekçilerinin geleneklerine bağlı olması. Özellikle din önemli bir rol oynuyor. Buradan gelen bir şükürcülük ve teslimiyet var. Bunu gözetmek gerekiyor. Bir yerde tanrı yok ile işe başlarsanız, insanları etkileyemezsiniz.

Bir diğeri, kadın üzerinden algıladıkları namus kavramı çerçevesindeki hassasiyetleri. Biliyoruz ki, kadın mücadele içinde özgürleşiyor. Bunun en somut örneği Kürt ulusal kurtuluş mücadelesidir. Kadınları eve mahkum eden anlayış kısa zamanda parçalanıyor ve aileler kendi elleriyle kızlarını gerillaya gönderiyorlar. Tam da bu sayede kadın özgürleşiyor ve kimliğini buluyor. Ama Türkiye solunda "özgürleşme" biraz yozlaştırıldı. Anarşistler ve dejenere çevreler kadının özgürleşmesi kavramını çarpıttılar. "Özgür ilişki" adı altında yoz ilişkileri savundular, hatta bunu slogan düzeyine çıkarttılar. Bu, burjuva televole kültürünün sol versiyonudur ve devrimci değerlere yabancıdır. Nasıl ki düzen cinselliği kullanarak özellikle gençlerin beynini esir aldı diyorsak, bu tür sözde "özgür ilişkiler" de soldan yozlaşmanın ifadesidir.

Emekçiler yoz ve çürümüş bir tarzda da yaşıyor olabilirler. Ama onlar sizin yaşam tarzınızla, kültür ve değerlerinizle, söylediklerinizle yakından ilgilenebiliyorlar. Düşündüğünüz gibi yaşadığınızı gördüklerinde size büyük bir saygı duyuyorlar.

Eğer bu ülkede bir şeyleri başarmak istiyorsak, devrimci kültür ve değerleri içselleştirmeli ve bir yaşam tarzı haline getirmeliyiz. Başta aile yaşamımız olmak üzere tüm yaşamımızla örnek olmalıyız. İnsanlara eşini dövme, çocuğunla ilgilen, eşini mitinglere, konserlere, tiyatro vb. etkinliklere götür deyip de bunların tersini yapıyorsak, hiçbir inandırıcılığımız ve saygınlığımız kalmaz.

Bugün bu ülkedeki devrimci damarı biz kucaklayabiliriz diyorsak, her bakımdan sorumluluğumuz büyük. Yapacağımız her yanlış iş, atacağımız her yanlış adım devrime karşı işlenmiş bir suçtur. Bu konuda hoşgörülü olmamalıyız.

D. Cemre

Yeni bir fabrikadan ilk deneyimler

Üç aylık bir fabrika çalışması üzerinden, karşılaştığım zorluklar ve ilk deneyimler üzerine bazı düşüncelerimi aktarmaya çalışacağım. Bu fabrika benim için hem sektör olarak yeni (metal sektörü), hem de bölge olarak.

İşe ilk girdiğinizde herkes ilgilenir, tanımaya çalışır. Çünkü işçiler arasında gruplaşmalar vardır. Böylece işçiyi tanıyarak kendi aralarına almaya çalışırlar. İlk günlerde hemen bütün işçiler "hoşgeldin" diyerek belli bir sıcaklık gösterirler. Bütün gözler onun üzerindedir. Ve fabrikaya ilk girdiğinizde en önemli noktalardan birisi, işçilerle kurulan bu ilk ilişkilerdir. Çünkü işçiler sizi ilk sohbetler üzerinden değerlendirir, ona göre davranırlar.

Çalıştığım bölümdeki arkadaşlarla "hoşgeldin" aracılığıyla ilk tanışmamız gerçekleşti. Aralarından bir işçi ters davranıp kırıcı bir şekilde davranmaya başladı. İlk olarak serviste oturduğum yerde, "orası bizim yerimiz, oradan kalkar mısın" diyerek beni kaldırttı. Başka bir arkadaş onu eleştirdi. "Daha yeni geldi, bilmiyor olabilir, böyle davranınana gerek yok" vb. Ben pek bir şey söylemedim. İkimiz de birbirimize ısınamadık. İşle ilgili sorduğum sorulara isteksiz bir şekilde cevap veriyordu. Bu böyle sürürken, henüz üç-dört hafta geçmişken, bir gün önemsiz bir şey üzerine, "salak mısın sen?" diye cevap verdi. Ben orada patladım; "söylediğin gerçekte sensin, soru soruyorum, doğru dürüst cevap ver" gibi sözlerle yanıtladım ve karşılıklı ağız dalaşması oldu. Oradaki işçiler bizi sakinleştirdiler. Bağırarak konuşmuştum, beklemediği bir tutumdu. Daha önce başka yeni giren bir işçiye de böyle sert davranmış, o işçi de susmuştu. Daha sonra öğrendim, istediği bana sözünü geçirmekti. Bir yandan baktığımda, çok gerekli olmayan bir yerde patlamıştım. Ama öte yandan bu olay aramızdaki ilişkileri değiştirdi. Sonradan öğrendim, atölye şefinin yalakası olduğunu.

Daha önce bir yoldaşın anlattığı buna benzer bir olayı anımsadım. Böyleleri yüzünden daha baştan moralimi bozmamaya özen gösterdim. Bu olaylar beni ilk süreçlerde gerçekten de etkilemişti. Düşünüyordum, acaba nerede yanlış yaptım diye. Çünkü henüz birbirimizi tanımadığımız için nasıl bir insan olduğunu anlayamıyordum. Fazla muhatap olmamaya, ama tümden de ilişkiyi kesmemeye çalıştım.. Kendisi de konuşmaya başlamıştı. Bir gün temizlik yaparken onun da etrafını süpürdüm. Hayret dolu bakışlarla "sağol, ben süpürürüm" dedi.

Bu tekil bir örnek olsa da bir şey anlatıyor. Fabrika çalışmasında bu türden durumlarla sık sık karşılaşabiliriz. Çünkü sermaye sınıfı "kendi gemisini kurtaran kaptan" bilincini pompalıyor. İşçi sınıfının sömürüsünü sürdürmek için binbir yöntem uyguluyor. Bunun için müdür patrona, şef müdüre, usta şefe, kimi işçi ustaya yalakalık yapar. Her biri kendine grup kurar. Şef de işçilerle muhatap olduğundan, işçilerden kendisine yalakalık yapmalarını ister. Önemli olan bu tür işçilerle bile ilişkileri tamamen kesmemek, ama gerektiği yerde de ağzının payını vermektir.

Zorlandığım başka bir nokta, sohbetlerde yaratıcı olamamak. Doğal sohbet yeteneğindeki bir eksiklik bu. Bu sorun daha önce de vardı. Önceki kadar olmasa da belli yönleriyle hala var. İşçilerin çoğu hayat koşullarından, fabrikadaki çalışma koşullardan şikayetçi, çoğunda belli bir tepki var. Daha önce sendikalaşma deneyimi yaşandığı için, patron sürekli denetim altında tutuyor işçileri. Fabrikada ne oluyor, işçiler neler konuşuyor, kim kiminle konuşuyor, vb.

Karşılaştığım bazı sorunlar ise, metal sektörünün kendi içindeki farklılığından geliyor. Bu işkolunu henüz yeni tanıyor olmanın getirdiği sorunlar bunlar. Bununla birlikte bazı deneyimler de kazandım. Sınıfın yapısı, durumu, taşıdığı potansiyel, fabrika üzerinden genel bir fikir geliştirme, vb.

Yaşadığım zorlukları sınıf çalışmasına yoğunlaşarak aşmaya çalışıyorum.

Partili bir metal işçisi

TKİP'nin işçi sınıfına ve emekçilere 1 Mayıs çağrısı:

Sosyal yıkıma, devlet terörüne ve emperyalist köleliğe karşı

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!..

İşçiler, emekçi kardeşler!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın öngünlerindeyiz. Karşı karşıya bulunduğumuz Türkiye tablosu, bu yılın 1 Mayıs'ına ayrı bir anlam ve önem kazandırıyor. Bugün işçilerin ve emekçilerin birliğe ve dayanışmaya her zamankinden çok ihtiyacı var. Koşullar sizleri her zamankinden daha yakıcı bir biçimde birlik ve dayanışma içinde mücadele yolunu tutmaya çağırıyor.

Bu yılın 1 Mayıs'ı, ağır ekonomik krizin hemen sonrasına denk geliyor. İMF programının çöküşünü belgeleyen bu yeni kriz, sizlerin, tüm işçilerin ve emekçilerin zaten çekilmez olan yaşam koşullarına ağır bir yeni darbe oldu. Kriz ülkeyi ve emekçileri bir anda yarı yarıya fakirleştirmekle kalmadı; işsizliğe yeni boyutlar ekledi, emekçi köylünün, zanaatçının ve esnafın yıkımını hızlandırdı. Haftalardır zamların ve bir soygun mekanizması olarak kullanılan dolaylı vergilerin ardı arkası kesilmiyor. Bunlar patlak veren yeni krizin ilk dolaysız sonuçlarıdır. Asıl saldırının hazırlanmakta olduğunu ise hepimiz biliyoruz.

Emekçilerin yaşamını allak bullak eden bu sosyal yıkımı, Türkiye üzerindeki emperyalist kölelik zincirlerinin pekişmesi tamamlıyor. Amerikan emperyalizmi artık maaşlı memurlarını ülkemize "ekonominin patronu" ve fiili başbakan olarak atayacak duruma gelmiştir. ABD, "15 günde 15 yasa" diyerek, şu günlerde "ulusal egemenliğin" simgesi olarak şaşaalı kutlamalara konu edilen meclisin gündemini ve çalışma hızını bizzat saptıyor. ABD'nin, İMF'nin ve Dünya Bankası'nın bir dediğini iki etmeyen işbirlikçi sermaye iktidarı ise tüm bu dayatmalara kölece boyun eğiyor. Krizin ağırlığı altında bunalan emekçilerin en sıradan istemlerine bile kulak tıkayanlar, emperyalist odakların her isteğini vakit yitirmeksizin yerine getiriyorlar. DSP'sinden MHP'sine, Ecevit'inden Bahçeli'sine şoven-milliyetçiliği bayrak edinerek oy toplayanlar, hükümet olalı beri ABD'ye hizmette birbirleriyle yarışıyorlar ve uşaklıkta bütün sınırları aşıyorlar. Sermaye iktidarlarının emperyalizme bu gönüllü uşaklığı elbette nedensiz değil. Bu iktidarların dayandığı asalak sermaye sınıfı göbekten emperyalizme bağlıdır; tüm kaderini emperyalist dünyanın kaderi ile birleştirmiş durumdadır.

Emekçilerin sosyal yıkımı ile ülkenin köleleşmesinin bu birbirini tamamlaması gerçeği, emekçilerin davası ile ülkenin geleceğinin birbirine sıkı sıkıya bağlı olması

anlamına gelmektedir. Sosyal yıkıma karşı direnmek emperyalist köleliğe karşı direnmek demektir. Yaşadığımız krizin gözler önüne serdiği gerçekler ve ortaya çıkardığı sonuçlar, bunu her zamankinden daha açık hale getirmiştir. Bugün güya krizi aşmak için emperyalistlerden üç kuruş kredi dilenenler, bunu elde edebilmek için yeni bir saldırı programı uygulamak ve emperyalistlerin yeni dayatmalarını kabullenmek zorundadırlar.

14 ay boyunca "ülkeyi düze çıkarmak" yalanıyla emekçileri aldatan ve onlara ağır bir ekonomik-sosyal fatura dayatan sermaye sınıfı, onun adına ve hesabına ülkeyi yönetenler, şimdilerde aynı yalanı yineleyerek emekçilere daha ağır bir fatura ödetmeye hazırlanıyorlar. "15 günde 15 yasa" bu ağır faturanın yalnızca bir önhazırlığıdır. Bununla işçi sınıfına ve emekçilere yönelik yeni saldırıların zemini düzleniyor. Türkiye'nin kapıları emperyalizmin sömürü ve yağmasına sonuna kadar açılıyor. Saldırı başarıya ulaşırsa eğer, yalnızca emekçiler açlığın, sefaletin ve işsizliğin daha derin çukurlarına itilmekle kalmayacaklar. Tekel'inden THY'sine, Telekom'undan enerji kuruluşlarına kadar ülkemizin tüm stratejik işletmeleri de emperyalist tekellere peşkeş çekilmiş olacak.

Türkiye'yi köleleştirip bugünkü iflasa sürükleyenler, emekçiler için yaşamı cehenneme çevirenler, bütün bunlara rağmen ayakta kalabilmek içinse, faşist baskı, terör ve yasaklamalar yolunu tutuyorlar. Bunu günden güne daha ağır ve sistemli hale getiriyorlar. Bugünün Türkiye'sinde devlet yasal ve fiili tedbirlerle tüm hak arama yollarını tıkamıştır. Hakkını aramak isteyen emekçilerin karşısına yasak ve engellemelerle çıkılmakta, buna rağmen hak aramakta ısrar edenlerin kafasına polis copu ve jandarma dipçiği inmektedir.

Aradan 20 küsur yıl geçtiği halde bugünün Türkiye'si hala askeri faşist rejimin dayatması olan 12 Eylül Anayasası ile yönetilmektedir. Bu, 20 küsur yıldır uygulanan tüm reçetelere rağmen hala kriz batağından çıkamamanın siyasal yüzüdür. Mevcut anayasanın hiçbir temel demokratik özgürlüğe yer vermediğini, baştan başa bir yasaklar manzumesi olduğunu biliyoruz. Zaman içerisinde "Anti-Terör Yasası", "İller İdaresi Yasası", "Kriz Yönetim Merkezi" vb. düzenlemelerle, 12 Eylül'den kalma yasakçı rejim gevşetilmek bir yana iyice pekiştirilmiştir. Şu günlerde çok tartışılan ve devletin yaptığı katliamlar sonucunda şimdiden onlarca devrimcinin hayatına malolan F tipi hücreler de bunun bir parçasıdır. Tüm bu yasal ve kurumsal düzenlemeler doğrudan işçilerin ve emekçilerin mücadelesini hedef almaktadır. Ankara esnaf eyleminin ardından İller İdaresi Yasası çerçevesinde valinin yasaklamalara giderek Emek Platformu'nun 14 Nisan eylemini engellemesi, bunun en taze örneği olarak önümüzde durmaktadır.

F tipi hücrelere de buradan bakmak durumundayız. Mücadele etmek isteyen işçi ve emekçilerin karşısında çıkarılmış yıldırıcı bir tehdit, bunda ısrar edenlerin ise götürüp tıkılacakları işkence mekanlarıdır F tipi hücreler. Tek suçları sermayenin ve emperyalizmin köleliğine karşı çıkmak ve emekçilerin davası için mücadele etmek olan devrimci tutsakların F tipi saldırısına karşı gösterdiği kararlı direnişin gerisinde de bunun bilincinde olmak vardır. Hücrelerde boğulmak istenen gerçekte işçi sınıfının ve emekçilerin sermayi köleliğine karşı mücadele isteği ve iradesidir. Bu isteği ve iradeyi yaşatmak ve büyütmek isteyen her emekçi, F tipi hücrelerde yiğitçe ve büyük bedeller ödeyerek direnen devrimci tutsaklara tam destek vermek, onların

davasını ve mücadelesini kendi davası ve mücadelesi bilmek zorundadır.

İşçiler, emekçi kardeşler!

1 Mayıs'a çok az bir süre kaldı. Sermaye sınıfı, yaşadığımız günleri size yeni yıkımlar yaratacak, geçmiştekinden daha ağır acılar tattıracak bir yeni saldırı programının son hazırlıklarını yapmakla geçiriyor. Yaklaşmakta olan 1 Mayıs'ı sermayeyi bu konuda uyarmak, bu kez krizin faturasını ödemeyi öyle kolay kabul etmeyeceğimizi somut olarak göstermek için etkili bir fırsat olarak değerlendirmesini bilelim. Üretimi durdurarak geniş kitleler halihde 1 Mayıs alanlarına çıkalım. Sosyal yıkım saldırısına, devlet terörüne ve emperyalist köleliğe karşı birliğimizi ve kararlılığımızı sergileyelim. Sonu gelmeyen krizlerin bitmek bilmeyen faturalarını ödemeyi reddedelim. Kriz onların, kapitalist düzenin kendi krizi. O halde faturayı da onlar ödemek zorundadırlar. Bu bilinçle 1 Mayıs alanlarında "Krizin faturası kapitalistlere!" şiarını yükseltelim.

İşçiler ve emekçiler ya dünden beter sefil ve kölece bir yaşama razı olacaklar, ya da birlik ve dayanışmalarını güçlendirerek zorlu mücadele yolunu tutacaklar. Zengin bir mücadele birikiminin ürünü olan tarihsel ve siyasal anlamıyla 1 Mayıs, sorunu ve ikilemi önümüze böyle koymaktadır. Emekçiler olarak 1 Mayıs'ta ortaya koyacağımız tutum bu soruna ve ikileme verdiğimiz yanıtın da bir göstergesi olacaktır. Saldırıya hazırlanan burjuvazi de bunu böyle algılayacaktır. 1 Mayıs'ın toplam tablosu, şu günlerde kotarılmaya çalışılan sıfır zamdan hazırlığı yapılan toplu tensikatlara, hızlandırılmak istenen özelleştirmelerden çökertilmek istenen tarıma kadar, tüm güncel saldırıların akibetini yakından etkileyecektir. 1 Mayıs kutlamalarının omuzlarımıza yüklediği sorumluluğun büyüklüğüne ve hayati önemine de buradan yaklaşmalıyız.

Bugünkü koşullarda bu sorumluluğun hakkını gereğince verebilmek, tabandan ortaya koymayı başaracağımız örgütlü insiyatiflere sıkı sıkıya bağlıdır. 1 Mayıs kutlamalarında inisiyatifi hiçbir biçimde sendika bürokratlarına bırakamayız. Bugüne kadarki tüm deneyimlerin yanısıra son kriz patlak verdiğinden beri sergilenen tavırlar, onların ikiyüzlü ve samimiyetsiz sermaye uşakları olduklarını bir kez daha bütün açıklığıyla ortaya koymuştur.

Tüm bunların bilinciyle, devrimci taban inisiyatifini hızla geliştirip örgütleyelim. 1 Mayıs komiteleri ya da inisiyatifleri kurarak, fabrikalarda işçileri, semtlerde emekçileri, okullarda öğrencileri bunlar etrafında birleştirerek, 1 Mayıs hazırlıklarını yoğunlaştıralım. 1 Mayıs'ta üretimi durdurarak geniş kitleler halinde ve militan bir tutumla alanlara çıkalım. Bulunduğumuz her yeri 1 Mayıs'ın kutlandığı alanlara çevirelim.

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Partili kimliği her alanda kazanmalıyız!

Partili kimlik, kadro sorunları, parti disiplini vb. sorunlar parti yayınlarında çokça işlenmiştir. Parti kuruluş kongremizde de dönemin sorunlarıyla birlikte çok yönlü ele alınmıştır.

Kuruluşunun ilanının ardından düşman saldırısıyla karşı karşıya kalan partimiz önemli kayıplar verdi. Partimiz bu durumu değerlendirip, "Devirmeyen darbe güçlendirir" yanıtını verdi. Parti saflarında çoğu yeni yetişmekte olan bizler, ortaya çıkan boşluğu doldurmak göreviyle yüzyüzeyiz. Kadrolaşma sorunu temel önemde bir sorun olarak önümüzde duruyor. 3. Genel Konferans'ta ve Kuruluş Kongresi'nde kadro sorunu tartışılırken, sorunun sınıf içinde kökleşerek ve sınıf içinden kadrolaşarak, partide proleter damar oluşturularak aşılacağı ve mesafe katedileceği üzerinde duruluyor. Görev ve sorumluluklarımıza bu çerçevede yaklaşmalıyız.

***

"Komünistlik sadece düzenle tüm bağlarını koparmak, düzen karşı savaşmak, düzenden bir beklentisi olmamakla sınırlı değildir. Bunu yapabilirsin, son derece militan ve pervasız olabilirsin, ama yaşamına bir bütünlük içerisinde baktığında bu sıfatı yine de hak etmeyebilirsin. Mücadelenin ihtiyaçlarına ve gereklerine uygun bir yaşam tarzı yaratmadığın sürece de bunu hak etmiyorsun. Komünist kişilik yaşamımızla iddiamızın bir bütünlük kazandığı noktada gerçeklik haline gelebilir." (3. Genel Konferans, Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar)

Burada komünist kimliğin kıstasları öz olarak verilmiştir. Devrimci mücadelede zaaf ve alışkanlıklarımızdan arınmak, bütünsel bir devrimci dönüşüm sürecini yaşamak bir komünist için zorunluluktur.

İçinden geçmekte olduğumuz süreçte kendimizi geliştirmek için yoğun bir bireysel emek harcamak zorundayız. Sorunlar karşısında soğukkanlı ve inatçı olmalıyız. Bulunduğumuz organ ya da birimde yoldaşların katkı, öneri ve görüşlerini almalı, sorunları kollektifin müdahalesi ile çözmeye çalışmalıyız. Sorun ve zorluklarla her zaman karşılaşacağız. İlerleme tam da bunları aşma çabası içinde yaşanacaktır.

***

Sadece fabrikada çalışıyor olmak sınıf devrimcisi olmak anlamına gelmiyor. Öncülük ancak pratikte alınan mesafeyle kazanılabiliyor. İşçilere güven vermek, onların yaşadıkları sorunları bilmek, ne düşündüklerini kavramak, müdahale ederken bunları gözetmek gerekiyor. İçinden geçmekte olduğumuz süreçte işçi sınıfından devrimci saflara kolay kolay insan kazanılamıyor. Ancak uygulanan ekonomik-sosyal yıkım programlarıyla işçi sınıfı ve emekçiler her zamankinden daha çok devrime ve sosyalizme yakınlaşmasının koşulları olgunlaşıyor.

İşçiler çok farklı kişiliklere ve eğilimlere sahiptirler. Bu yönüyle ilişkilerde titiz ve dikkatli ve yaratıcı olmalıyız Önce dayanışma ve paylaşım bilincini geliştirmeli, daha sonra ilişkileri dışarıya taşımalıyız. Öne çıkan işçilerle sendikaya, derneklere, siyasi etkinliklere, mitinglere birlikte giderek ilişkiyi ilerletmeliyiz. Yayınlarımızı onlara taşıyıp birlikte okumak ise bir diğer sorumluluğumuzdur. Özellikle içinden geçtiğimiz süreç, ilişkide olduğumuz işçileri geliştirebilmek için yoğun bir emek harcamayı gerektiriyor.

V. Nidal

İlk deneyimler, ilk gözlemler...

Bizler yaşamı üreten, ama en kötü koşullarda yaşayan işçi sınıfının mensubuyuz. Fabrika yaşamı tam bir cehennem. Güneşin doğuşuyla birlikte işyerinin o çekilmez, insan ömrünü çürüten, insan olmamızı unutturan sömürü seansları başlıyor.

Fabrikada birkaç arkadaşla işyeri koşulları üzerine konuşup, neler yapmamız gerektiğini tartışmaya başladık. İşyerindeki işleyiş, işçiler arasındaki çekişmelerin, birbirlerine tepeden bakmalarının nedenleri... Gerçi biz nedenlerinin bilincindeydik, ama somut görünümleri üzerinden anlamaya çalışıyorduk. Çünkü tam da bu sayede sermaye bizleri bu kadar kolay köleleştirmeyi, emek-sermaye çelişkisini unutturmayı başarabiliyor, fabrikada istediği gündemi oluşturup bizleri yönlendirebiliyor.

Çalışma saatlerimiz sabah sekiz akşam on; yani dört saat zorunlu mesai yapıyoruz. Mesaiye kalmayanın eline çıkışı veriliyor. Tabii dışarda işsizler ordusu var. Bir gün sonra fabrikanın önü yeni gelen arkadaşlarla doluyor.

Fabrikada, sorgu salonlarına ve yönetim kadrosuna ayrılan bir idari bölüm var. Yönetenler ile yönetilenler arasındaki sınıf farklılıkları bu mekana da yansıyor. Burası son derece konforlu; klima, soğuk-sıcak su, soğuk içecekler. Üretim yapılan yerin koşulları ise berbat. Fabrika ikibin metre kare alana kurulu ve tüm bölümler aynı yerde. Kumaş tozu solunum yollarını tıkıyor, nefes alıp vermekte zorlanıyor, boğulacak gibi oluyorsunuz. Buna makina gürültüsü ve yüz dereceyi bulan hava sıcaklığı eklenince, yaşam çekilmez bir hal alıyor.

Bu koşullarda çalışan bir insan bir süre sonra insani özelliklerini kaybediyor. Sosyal varlık olan bizler adeta makinenin bir parçası haline getiriliyoruz. Düşünmeyen, sorgulamayan, işçi arkadaşlarıyla daha fazla iş çıkarabilmek için tartışan bir canavar yaratmak istiyorlar.

Son dönemde esnek üretim, parçabaşı ve prim uygulaması başladı. Parça başı çalışanlar genelde yirmi yaşın altındaki işçiler. Müdürler genç işçilerin hoşnutsuzluklarının farkındalar. Onları sorgu odalarına çekip, "biz de gençlik döneminde sizin gibi düşünüyorduk, ama sabrettik, sabrın sonu selamettir" vb. konuşmalarla tepkilerini yatıştırmaya çalışıyorlar. Prim uygulaması, belirlenmiş sayının üstünde iş çıkaran işçilere ay sonunda bütün işçilerin katıldığı toplantıda çeyrek altın takmak biçiminde oluyor. Amaç, sahte ayrıcalıklarla işçilerin kendi talepleri etrafında birleşmelerini engellemek.

Fabrikada üç hamile bayan arkadaş var. Oldukça ağır koşullarda çalışıyorlar. Rahatsızlandıklarında yemekhaneye götürüyorlar, on dakika sonra dönüp bantta çalışmaya devam ediyorlar. Bunlardan birisi, oniki saat ayakta kaldığı için ayaklarının şiştiğini, çekilmez ağrılar çektiğini anlatmıştı. Daha sonra bunun üzerinden anlamlı bir sohbet yaptık ve Parti programımızın "Emeğin Korunması" bölümünü anlattık...

Komünist bir tekstil işçisi/İzmir

Partili olmanın anlamı ve önemi...

Siyasal yaşamımız boyunca birçok sorunla karşılaşmışızdır. Ama en can alıcı sorunlardan biri partiyle ilişkinizin kopmasıdır. En azından yeni yetiştiği, bir şeylerin yeni şekillenmeğe başladığı bir dönemde ilişkinin kopması genç yoldaşları etkilemiştir. Bu sorunu birçok yoldaş yaşamıştır, ben de yaşadım. İlk kez devrimci bir hareketle tanışıyorsunuz ve kısa bir zaman sonra ilişkiniz kopuyor. Bu gerçekten sizi çok etkiliyor. Zaman içerisinde bir güvensizliğin gelişmesine engel olamıyorsunuz. Bunun nedeni ise devrimci kimliğin oturmaması. Uzun süre hiç kimseyle görüşemedim, bu bir yıl gibi bir zaman kaybına yolaçtı. Genç olmanız ve bir takım sorunlar yaşamanız, sizi bir dönem geriye düşürüyor. Benim o dönem yeniden ileriye çıkmamdaki tek neden, beni örgütleyen yoldaşın

yakalanması oldu. İçimde inanılmaz bir kin vardı. Onun yerini alınam gerekiyordu. Yani her birimiz onun gibi olmalıydık.

Bu beni bir dönem birçok iş yapmaya zorladı. Yayınları düzenli takip etmem, kitap okumam sorunları daha rahat aşmamı sağladı. Şu anda baktığımda diyebilirim ki, bir anlamıyla kaybettiğim bir yıl var. Ama ileriye baktığımda, kazanacağım ve beni komünist parti militanı yapacak yıllar var.

Bu sorunları geride bıraktığıma inanıyorum. Yakın süreçte yine ilişkim koptu. Ama geçmişte yaşadığım deneyimler sayesinde birçok sorunu aşmada zorlanmadım, aksine yeni şeyler öğrenmeme vesile oldu. Gene bu kopukluk döneminde şunu daha da iyi görmeye başladım. Bir birey ne kadar birikimli ve deneyimli olursa olsun, birey olarak kaldığı müddetçe bir süre sonra tökezlemeye, devrimci perspektifini yitirmeye, yorgun demokratlar kervanına katılmaya mahkumdur. Brecht'in dediği gibi, "bir gözün varsa senin, binlerce gözü var partinin". Bir de programımızın çıkması beni bir nebze rahatlattı, en azından ne yapabileceğimi daha rahat görebiliyordum.

H. Fırat yoldaşın programımız üzerine söylediği bir söz vardı. Bu, yaşadığım sorunları çözmem noktasında bana ve her yoldaşa ışık tutacak. Yoldaş şöyle ifade ediyordu:

"Bugüne kadar biz program ve tüzüğümüzün önündeydik. Bir siyasal akım ve örgüt olarak vardık. Ama henüz programımız ve tüzüğümüz yoktu. Demek oluyor ki ideolojik-politik-örgütsel olarak hareketimizi bağlayan, temel hedef ve amaçlarını ortaya koyan, yol ve yöntemini, politik ve örgütsel tarzını belirleyen tüm parti için bağlayıcı bir çerçeve yoktu. Oysa bugün artık var, bir programımız ve tüzüğümüz var. Ve partiyi bağlayan temeller olarak ortaya konuldukları andan itibaren biz onların gerisindeyiz. Şimdi biz mücadelemizi ve örgütlenmemizi ilgilendiren herşeyi onlara göre yeniden düzenlemek ya da kurmak sorunu ile yüzyüzeyiz."

Burada baktığım zaman, tek başıma olsam bile artık programımız var, benim yaşadığım sorunları çözebilecek, beni ileriye taşıyacak partim var. Ve şunu öğrendim ki, ilişkilerimizin kopması kötü, ama bunlardan ders çıkardığımız zaman çok anlamlı deneyimler kazanıyorsunuz. Artık tek başıma da kalsam, beni geriye düşürebilecek hiçbir etken yok. Çünkü artık bir programımız ve tüzüğümüz var, artık özlemlerimizin kurmayı PARTİMİZ var. Ve anladım ki, yaşadığımız bunca sorun karşısında ayakta durmamız, partimize ve davamıza olan inancımızdan, kurmayımızın ideolojik-politik gücündendir. Şimdi kendi açımdan tek sorun partimizin bayrağını en iyi şekilde dalgalandırmak olacak.

D. Alkin/İzmir

1 Mayıs faaliyetimiz sürüyor...

Zindanlardaki ölüm oruçlarında bedeller ödenerek zafere doğru ilerlenirken, işçi sınıfının mücadelesinde en önemli tarihi günlerden biri olan 1 Mayıs'ın yaklaşması üzerine, komünistler olarak, bulunduğumuz bölgede pratik faaliyetlerimizi başlattık. Parti politikalarını işçi-emekçilere taşıyabilme amacıyla, sermayenin kapsamlı saldırılarına karşı birleşik militan bir mücadele için 1 Mayıs'ta kavga alanlarına çıkılması çağrısını içeren afişlerimizle E-5 üzerini donatmaya başladık. Bahçelievler, Topkapı, Mecidiyeköy, Köprü girişindeki trafoları afişlerimizle süsledik.

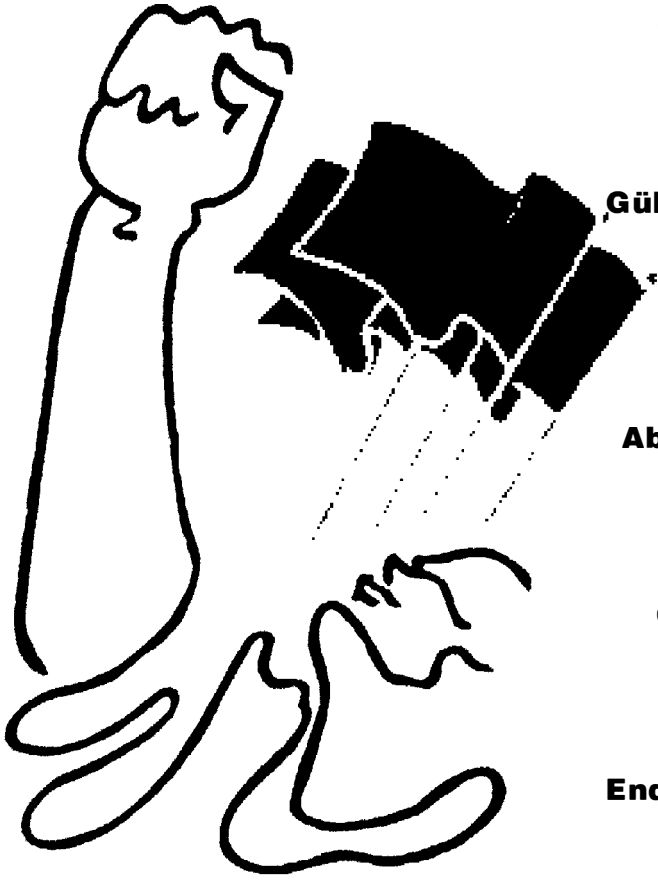
Çalışmalarımız devam ediyor. Önemli olanın bölgede işçi ve emekçilerle bağları güçlendirme, parti politikaları doğrultusunda yerel faaliyeti oturtma olduğunun bilincindeyiz. Pratik faaliyetlerimizin amacı da bu zaten. Süreç bu doğrultuda bize birçok avantaj sağlıyor.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Rumeli yakasından komünist işçiler

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Ölüm Orucu şehitlerinin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz...

Cengiz Soydaş / DHKP-C

Adil Kaplan / TKP(ML)

Bülent Çoban / DHKP-C

Gülsüman Dönmez / TAYAD

Fatma Ersoy / DHKP-C

Nergiz Gülmez / TKP/ML

Tuncay Günel / TİKB

Abdullah Bozdağ / DHKP-C

Celal Alpay / DHKP-C

Erol Evcil / DHKP-C

Canan Kulaksız / TAYAD

Murat Çoban / DHKP-C

Gürsel Akmaz / DHKP-C

Ender Can Yıldız / TKP(ML)

Sibel Sürücü / TKEP/L

Şenay Hanoğlu / TAYAD

Hatice Yürekli / TKİP

Sedat Karakurt / DHKP-C

Erdoğan Güler / TAYAD

F. Hülya Tumgan / DHKP-C

Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp
koparılacaktır...
Nazım HİKMET

Devrimciler ölmez!
Devrim davası yenilmez!